

KĀPĒC MAZĀ BETLĒME?

Ir jauki būt šeit šajā rītā. Un tā, es domāju, ka mums kāds nodziedās dziesmu, tā man sacīja brālis Viljams, kāds no viņa draudzes. [Kāda māsa dzied dziesmu: “Piepildi manu kausu, Kungs.”- Tulk.] Tieši tāpēc mēs esam šeit šorīt, mēs paceļam savus kausus: “Kungs, piepildi to.” Tas ir vienīgais laiks, kad mums ir iespēja to prasīt. Pienāks brīdis, kad mēs atradīsimies tai otrā pusē, un tad mums nebūs šādas iespējas. Tādējādi, kamēr mums tāda ir un mēs esam ar skaidru saprātu, es domāju, ka tā ir viena no prātīgākajām lietām, ko kāds varētu izdarīt, kamēr Dievs ir devis mums iespēju tā darīt – izdarīt to, piepildīt tagad mūsu kausus ar Viņa mīlestību un žēlastību.

2 Ir kāds, kurš jau ilgu laiku sēdēja kopā ar mums, ne pārāk sen, bet viņš ir aizgājis. Un tāpēc mūsu sirdīs ir dziļas skumjas par brāli Viljamu. Brālis Viljams, mūsu šejienes filiāles prezidents, tas ir viņa tēvs. Cik gadu bija tavam tēvam, brāli Viljams? Astoņdesmit astoņi. Tas būs, man šķiet, kādi astoņpadsmit gadi virs...nē, tas būs...jā, astoņpadsmit gadi virs apsolītā laika. Brašs vīrs. Ir pagājis ne tik daudz laika, kopš mēs sēdējām sanāksmē un es pateicu viņam, un bez jebkādas necieņas pret brāli Viljamu, es pateicu: “Tu izskaties jaunāks nekā tavs dēls, Karl.” Tas vienkārši parāda, ka šodien mēs šeit esam, bet rīt mūsu šeit nav. Mēs nezinām, kad pienāks tas laiks, kad tas notiks, taču mēs zinām, ka tas pienāks. Es biju pārdomās, un dzīve ir kaut kas varens, tā...dzīve ir iespēja.

3 Mums tikko kā notika liela traģēdija ar kādu, kas tik ilgi bija braukusi pie mums uz draudzi no Čikāgas, viņa nesen aizgāja bojā, braukdama mājās, viena māte. Viņai bija tuvu pie...man šķiet, tuvu pie septiņdesmit, un viņa un viņas vīrs bija ceļā, un pie Kanzasas, Misūri, viņi nokļuva sniegavētrā. Vīrs bija pie stūres un mašīna zaudēja kontroli, viņa uzreiz pārļauza sprandu. Un mēs vienkārši nezinām, kad pienāks tas brīdis. Kad es...viņi man piezvanīja, lai par to paziņotu, un es apzvanīju visus bērnus pa visu valsti, pateikdams viņiem. Protams, būdams tāds kā viņu gans, es biju tas, kuram bija viņiem tas jāpaziņo. Aizdomājos par to, cik ātri mēs varam aiziet, un tajā brīdī manā priekšā stāvēja kārba ar konfektēm, kuras viņa man uztaisīja un iedeva aptuveni pirms nedēļas. Vienkārši ieraudzīt, cik ātri mēs varam būt nocirsti. Taču, ja šī, ja tikai šī dzīve būtu tas, uz ko mēs liktu savas cerības, mēs būtu nožēlojami cilvēki. Ījabs pateica 14. nodaļā: “Ak, ja vien Tu apslēptu mani kapā un turētu mani apslēptā vietā.”

4 Vai jūs esat ievērojuši, kā daba liecina par Dievu? Mēs redzam, ka koki, no kokiem nokrīt lapas, un tā dzīvība, kas ir kokā, nolaižas lejup zemē kā kapā un paliek tur, līdz pāriet ziemas dusmība; pēc tam tā atkal atgriežas, atnesot jaunu dzīvību. Tā ir liecība, ka mēs atkal dzīvosim. Saule uzlec no rīta, vienkārši mazs bērniņš, tā ir vāja; pēc kāda brītiņa pienāk laiks, kad ir iešana uz skolu, uz vidusskolu; pēc tam, pusdienlaikā tā ir spēka briedumā; pēc tam, pēc pusdienlaika tā sāk virzīties uz otru pusi; pēc tam vakarā tā atkal kļūst vājāka un mirst. Taču tās nav saules beigas, nākamajā rītā tā atkal uzlēks, lai liecinātu citai paaudzei, ka ir dzīvība, nāve, apglabāšana un augšāmcelšanās.

5 Pat daba it visur runā par Viņu. Un daba ir varena liecība citādā veidā, un tieši – ka mums nevar būt tā augšāmcelšanās Dzīve, ja tas nekalpo Dieva mērķim. Lūk, ja sēkla ir iestādīta un tā ir apaugļota, tad no tās izaugs jauna puķe. Taču, ja tā nav apaugļota, tad no tās neizaugs jauna puķe, ja tā nekalpo Dieva mērķim. Tā izaug ne tāpēc, ka tā ir puķe, bet tāpēc ka tā kalpo Dieva mērķim. Tieši tāds ir iemesls, kāpēc uzaust saule – jo tā kalpo Dieva mērķim. Un arī mēs augšāmcelsimies, kad mēs kalpojam Dieva mērķim.

6 Es ticu, ka brālis Viljams kalpoja Dieva mērķim dzīvē, īsts tēvs. Un es redzu, ka šeit sēž viņa dārgā pavadone, Viljamsa kundze. Īstens vīrs, tas ir viens no Dieva mērķiem. Tēvs, tas ir viens no Dieva mērķiem. Un viņš bija apaugļots Dievam ar Svēto Garu, galveno Dieva mērķi. Un tā, ja mēs sacīsim, ka brālis Viljams necelsies un nebūs kopā ar mums, tad mums būtu jāsaprot, ka koka sula nenolaižas zemē, ka saule neuzlec. Viss stāsta par viņa augšāmcelšanos, ka viņš atkal būs kopā ar mums, viss. Pirmkārt, saule, puķes, daba, augu dzīve, viss stāsta par to. Un turklāt viņam par labu runā Dieva Vārds. Un turklāt tā ticība, kas ir mūsu sirdīs, pulsē, ka mēs atkal viņu ieraudzīsim. Lai Dievs dāvā mieru viņa dvēselei. Vienkārši, lai parādītu godu tam, kurš kādreiz bija kopā ar mums,

uz brītiņu piecelšimies kājās.

7 Debesu Tēvs, mēs nekad neesam mēģinājuši savākt tādu sanāksmi, lai mūs vienkārši redzētu vai dzirdētu. Mēs vienmēr esam sanākuši kopā, lai saņemtu kaut ko no Tava Dēla Jēzus Kristus un lai liecinātu tiem, kuri ir bez Viņa, lai viņi varētu atrast Viņu. Mēs, mūsu sirdis ir smagas par tiem, kuri ir palikuši pēc mūsu brāļa aiziešanas, viņa, kas nesen bija kopā ar mums, daudzas reizes bija tieši šajā filiālē. Taču mēs ticam, ka Tu devi viņam nodzīvot labu, pilnvērtīgu dzīvi, un šodien viņa dvēsele ir kopā ar Tevi. Turi viņu mierā, Dievs, līdz tai dienai, kad mēs viņu atkal satiksim. Svētī šeit viņa dēlu, citus viņa bērnus, viņa dārgo sievu un tos, kuri viņu mīlēja, un tie esam visi mēs, Tēvs. Un lai mēs no tā iemācāmieš, ka arī mēs esam trausli un reiz mums būs jāaiziet, tāpēc dāvā mums sagatavoties tai varenajai stundai. Un, ja šorīt šeit ir kāds, kas vēl nav gatavs tam notikumam, lai šī ir tā diena, kad viņi pateiks “jā” Kungam Jēzum un arī tiks apaugļoti Viņam caur Svēto Garu. Jo mēs prasām to Jēzus Vārdā. Āmen. Varat apsēsties.

8 Un tā, mēs gribam izteikt dažus paziņojumus. Mana sieva šorīt sēž tur aizmugurē, es pateicu viņai, sacīju: “Dārgā, es došos prom pēc brokastīm...” Mums bija jādodas uz pilsētas centru un jāizdara dažas lietas. Un es sacīju: “Es būšu brīvs pulksten desmitos.” Viņa paskatījās uz mani. Es sacīju: “Ja nebūšu ārā līdz desmitiem, tad es nopirkšu tev trīs jaunas kleitas pēc tavas izvēles.” Tāpēc es zinu, kas notiks, es jau esmu parādā trīs kleitas, jo ir jau bez divdesmit desmit. Taču es centīšos pasteigties, cik nu varēšu.

9 Mēs priecājamies šorīt būt šeit Jērikā kopā ar jums, brāļi, un pirmdienas vakarā mēs ielūdzam jūs uz Jeruzalemi, uz Toskānu, uz svinīgām vakariņām. Redziet, Fīniksa tāpat kā Jērika atrodas ielejā. Toskāna, kur es dzīvoju, atrodas uz kalna – tā ir Jeruzaleme. Kur tu esi, Tonij? Kāpēc šeit neviens nesaka “āmen”? Nu, tagad es esmu iekritis, Tonijs nav pat parādījies. Nu ko, rīt...tas ir, pirmdien vakarā Toskānā būs vakariņas, un mēs, protams, priecāsimies, ja jūs būsiet blakus, ieskriesiet un apciemosit mūs. Mana tēma tam vakaram, ja Tas Kungs gribēs, būs: “Mēs redzējam Viņa zvaigzni austrumos un esam atnākuši Viņu pielūgt.”

10 Un tā, šī mēneša deviņpadsmitajā datumā, tas ir, nākamajā mēnesī, deviņpadsmitajā janvārī man šeit sākas atmodas dievkalpojumi, tieši šajā ēkā, šeit viesnīcā “Ramada” un...deviņpadsmitajā, divdesmitajā un divdesmit pirmajā. Un pēc tam divdesmit otrajā, man šķiet, sākas...divdesmit trešajā man šeit būs četri vakari un...kā atmodas dievkalpojumi. Daudzi no jums, brāļi kalpotāji, mēs, protams, priecājamies, ka jūs šorīt esat kopā ar mums, un mēs sirsnīgi ielūdzam jūs atvest savus ļaudis. Jo īpaši tos, kuri...kurus jūs šeit pilsētā zināt, kuri nepazīst Jēzu kā savu Glābēju. Un vēl, otrkārt, tos, kuri ir slimi un tic, ka Dievs atbild uz lūgšanām – mēs grasāmieš lūgties par slimajiem tajā laikā, tieši pirms tā lielā nacionālā saieta, kurš notiks šeit sākot no divdesmit otrā datuma. Un es esmu pārliecināts, ka jūs gribēsiet to paklausīties, jo ieradīsies daudzi izcili runātāji, un esmu pārliecināts, ka jums būs brīnišķīgs laiks.

11 Un tā, šorīt es aizdomājos par to, ko sacīšu šeit šajā filiālē, kura... Fīniksai vienmēr ir bijusi vieta manā sirdī. Man patīk Fīniksa. Es biju šeit kā zēns, šeit netālu, tieši pie Vikenburgas. Un es dzīvoju šeit uz Sešpadsmitās un Henšavas ielas stūra. Toreiz tas bija tuksnesis. Taču tagad es redzu, ka tā jau ir pilsētas centrā un, nu, patiešām pašā pilsētas sirdī. Tas rāda, ka ir pārmaiņu laiks, pārmaiņas. Taču ir viena lieta, par kuru es gribu parunāt šajā rītā, par to nemainīgo – tas ir Dievs. Dievs Savā programmā, Savā Vārdā, tas nemainās. Mainās laiki, mainās cilvēki, mainās sistēmas. Taču Dievs nemainās, Viņš vienmēr ir tāds pats.

12 Un es nodomāju, tā kā mēs tuvojamies Ziemassvētku laikam, ka mēs...varbūt es norunāšu Ziemassvētku vēstījumu. Un tā, ja jums ir Bībele un jūs gribētu izlasīt... Reizēm cilvēki tā dara, sekojot evaņģēlistam vai runātājam; es gribu izlasīt no Mateja Evaņģēlija 2. nodaļas, fragmentu no Vārda.

Kad Jēzus bija piedzimis Bētleme, Jūdejā, ķēniņa Hēroda laikā, redzi, gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzalemi un sacīja:

"Kur ir jaunpiedzimušais Jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt."

Kad ķēniņš Hērods to dzirdēja, tad viņš satraucās un visa Jeruzāleme līdz ar viņu.

Un, saaicinājis visus tautas augstos priesterus un rakstu mācītājus, viņš pieprasīja no tiem, kur Kristus būs piedzimt.

Un tie viņam sacīja: "Bētleme, Jūdas zemē; jo tā raksta pravietis:

un tu, Bētleme, Jūdas zemē, tu nebūt neesi mazākā starp Jūdas cilts kungiem; jo no tevis nāks Valdnieks, kas ganīs Manu Israēla tautu."

13 Lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Viņa Vārda lasījuma. Un tā, man šeit ir dažas piezīmes un dažas Rakstu vietas, uz kurām atsaukties. Es gribētu, lai jūs kādu brītiņu veltītu nedalītu uzmanību tēmai "Kāpēc mazā Betlēme?"

14 Ziniet, Ziemassvētkos, manuprāt, mēs visi, pārāk daudzi no mums...es neteiktu, ka visi, taču pārāk daudzi no mums ir pazaudējuši īsteno Ziemassvētku nozīmi. Kā es šeit atzīmēju, tiek izpušķotas pat palmas, bet austrumos tā vienmēr ir egle jeb mūžzaļš koks. Un mēnesus jeb nedēļas iepriekš...tas ir, varbūt mēnesi vai sešas nedēļas vēl pirms Ziemassvētkiem, vienmēr tiek rādīts krāšņums un liels... Viņi ir padarījuši to komerciālu tā vietā, ko tas nozīmē patiesībā.

15 Es neticu, ka Kristus piedzima divdesmit piektajā decembra dienā. Es tam it nemaz neticu. Šādi notikumi tad nebūtu iespējami. Jūdejas kalnos ir vairāk sniega nekā...nu, decembra mēnesī tur ir sniegs līdz jostasvietai, tur Jūdejā. Taču, izpētot vēsturi, mēs saprotam, ka Kristus droši vien piedzima pavasarī, varbūt kaut kad aprīlī vai maijā, kaut kad tad. Taču, kad tas tika izmainīts, tas...viņi ieviesa to, kad kristietība tika pārveidota par katolicismu, viņi uztaisīja saules dieva dzimšanas dienu, kas bija saules divdesmit piektajā...no divdesmit pirmā līdz divdesmit piektajam decembrim, kad saules stāvoklis ir teju vai nemainīgs. Un tajā laikā tā bija saules dieva dzimšanas diena, tāpēc viņi pārmainīja to par par Dieva Dēlu.

16 Taču, atcerieties, lai kādā dienā tas arī nebūtu, mēs vienalga neatņemam to svētumu, kas šim notikumam pienāktos. Kaut arī sātans mums to ir nolaupijis, padarījis to par lielu komerciju, un Santa Klauss ir nozadzis visu pielūgsmi. Un tas ir kļuvis kaut kas līdzīgs Lieldienām ar trušiem un rozā pīlēm. Un kāds gan tam ir sakars ar Lieldienām? Kāds tam ir sakars ar Kristus augšāmcelšanos?

17 Tas ir tieši tā kā pasaule šodien: viņi, bērniņi uz ielas, var pastāstīt jums vairāk par Deiviju Kroketu nekā par Jēzu Kristu. Viņi var pastāstīt jums vairāk par kādu likumpārkāpēju, par kādu pagātnes noziedznieku nekā par Dzīvības Valdnieku, kurš piedzima pirms deviņpadsmit gadsimtiem. Taču tas neatņem to īsteno mums, kristiešiem.

18 Saprotiet, visspožāk gaisma vienmēr spīd tumsā. Sašķeltais zibens tumšās, mākoņainās nakts debesīs parāda, ka var būt gaisma tumsā. Un, kad spīd gaisma, tu neredzi... Ja spīd saule, tev nav vajadzīgs apgaismojums. Taču, jo tumšāks ir, jo vājāks apgaismojums ir, jo spožāk tā spīdēs tumsā. Jo tumšāks, jo labāk tā ir redzama. Un vēl jo vairāk, kad mazāk... Mums, kristiešiem, būtu jāliecina par godu Dievam, kurš iedeva mums Savu Dēlu. Šiem Ziemassvētkiem būtu jābūt kaut kam ārkārtējam. Mums, kristiešiem, būtu... Nav nozīmes, kā tas viss izskatās, tas liks mirdzēt daudz labāk. Visai pasaulei ir ārišķīgs greznums. Bet mums ir Kristus, un tieši tam mums būtu jāļauj mirdzēt šajā tumšajā stundā, kurā mēs šobrīd dzīvojam.

19 Mēs aizdomājamies par to, kā Dievs dara lietas neparastos veidos, jo Viņš pats ir neparasts. Dievs ir neparasts. Viņš ir pārdabisks, bezgalīgs, mums, ierobežotajiem. Tāpēc viss, ko Viņš dara, tas ir tik neparasti. Un Dievs ir tik varens, ka Viņš paņem nepazīstamas zemes lietas, lai caur to darītu zināmu Sevi.

20 Mēs ievērojam, ka šajā manā tēmā “Kāpēc mazā Betlēme”, tajā vismazākajā vietā Jūdejā no Jūdejas pilsētu valdniekiem, kāpēc Dievs izvēlējās sūtīt Savu Dēlu uz to vietu? Tieši par to mēs gribam parunāt. Dievs paņem šīs pasaules lietas... Šķiet, Rakstos ir teikts: “Caur muļķīgu sludināšanu Dievam labpatika paņemt nepazīstamas lietas.” To, ko mēs padarām īpašu, Dievs sauc par muļķīgu. Tas, ko mēs tik ļoti slavīnām, Dievs saka, ka nekā laba tur nav. Bet to, kas pēc mūsu domām ir bezvērtīgs, Dievs to pagodina.

21 Aizdomādamies par to, ka tieši pirms mūsu Kunga piedzimšanas, kad visi pravieši un pārējie bija runājuši par priekšvēstneša atnākšanu, kā “visi kalni tiks pazemināti, bet ielejas piepildīsies, un kalni lēkās kā jēri, un lapas plaukšķinās”. Bet tas bija kaut kāds kalpotājs, pravietis vārdā Jānis; viņš iznāca no tuksneša, nevis no kādas teoloģijas skolas, ar pilnībā aizaugušu seju, aitādas gabalā, nevis garīdznieka drēbēs, iznāca un paziņoja: “Dieva Valstība ir tuvu!” Bet cilvēki nespēja saprast, ka atnāks tāds tips bez jebkādas piederības kādai sistēmai, bez kaut kā, kam viņš piederētu, nekādas biedra kartiņas vai kādas konfesijas, kura viņu atbalstītu. Tas vēstījums bija pārāk svarīgs, viņš nevarēja pieņemt kādu cilvēku, Dievs apmācīja viņu tuksnesī. Viņa vēstījums nebija kaut kādos teoloģiskos terminos. Viņš runāja par čūskām un cirvjiem, un kokiem, un tas bija tas, pie kā viņš bija pieradis, daba, vērodams to, kā tā darbojās. Un šāda bija viņa pieeja. Nevis kā garīdznieks, bet kā cilvēks no dabas.

22 Un cilvēki teju vai nespēja viņu saprast. Viņam nebija pat kanceles, un droši vien viņu nekur neaicināja, taču viņš sludināja Jordānas krastos, droši vien stāvēdams līdz ceļiem dubļos. Taču cilvēki nāca to klausīties, tie, kuri bija patiesi savā sirdī. Viņi gribēja to dzirdēt, jo tas bija kaut kas atšķirīgs, tajā skanēja patiesība.

23 Šodien mums būtu jābūt... Kad tuvojas Kristus dzimšana, mūsu vēstījumam, tajā ir jāskan patiesībai, kas liks cilvēkiem slāpt, lai atrastu Viņu.

24 Dievs paņēma to parasto cilvēku bez izglītības, nevienas dienas skolā, un tomēr ir pateikts, ka viņš bija vislielākais no visiem jebkad dzīvojušajiem praviešiem, Dievs dara zināmu Sevi nepazīstamās lietās.

25 Tā bija, kad Jēzus izvēlējās Savus mācekļus. Tur bija daudz cilvēku, kas bija piemērotāki tam darbam nekā tie mācekļi, tie bija garīdznieki, bet Viņš neaicināja nevienu. Tajā laikā bija garīdznieki, varenī vīri, priesteri, izglītoti vīri, slaveni vīri, taču Viņš tos nepieaicināja. Viņš paņēma zvejniekus un nodokļu ievācējus, un citus tādus, lai izplatītu Savu vēstījumu. Viņš šādi dara vienmēr.

26 Noas dienās Viņš izvēlējās fermeri, vienkārši parastu fermeri, lai pasludinātu tā perioda iznīcināšanu. Vienkārši parasts fermeris, nevis garīdznieks, vienkārši fermeris! Noas dienās Viņš paņēma... Atvainojiet.

27 Mozus dienās Viņš paņēma aizbēgušu vergu, nevis garīdznieku. Un Viņš ļāva viņam aiziet prom, līdz viņš atbilda prasībām, tur dziļi tuksnesī un zaudējis savu izglītību, un parādījās viņam liesmojošā krūmā un aizsūtīja viņu uz turieni ar līku nūju rokās – iekarot valsti, kura bija...no kuras viņš bija aizbēdzis.

28 Redziet, Dievs paņem parastas lietas, lai caur tām darītu Sevi zināmu. Saprotiet, paņemot Savu...tas vienkārši ir Viņa Vārds. Viņš radīja šo pasauli no tām lietām, kuras nebija redzamas.

29 Pirms dažām dienām es biju “Morisa auditorijā”, vienā no mūsu lielajām Ņujorkas kampaņām, un es klausījos lekciju par to, ko Einšteins runāja par šo galaktiku, sakot, ka, lai tiktu līdz tai, ir vajadzīgi simtu piecdesmit miljoni gaismas gadi gaismas laika un simtu piecdesmit miljoni gadi, lai atgrieztos. Un tā, vienkārši aizdomājieties, simtu piecdesmit miljoni gaismas gadu, kas kopā būtu trīssimt miljoni gaismas gadu. Bet tad, kad tu atgriezies uz šejieni, tu būtu bijis prom tikai piecdesmit gadus. Padomājiet, ak, cik ātri virzās gaisma, simtu astoņdesmit seši tūkstoši jūdžu minūtē, un padomājiet, cik miljardu un triljonu gadu būtu vajadzīgi, lai aizlidotu uz turieni un

atpakaļ. Simtu divdesmit...trīssimt miljoni gaismas gadu. Bet tas attiecas tikai uz vienu galaktiku tajā zvaigznājā, ko Dievs vienkārši izpūta no Savām rokām, un Viņš radīja bezgalīgus gaismas gadus aiz tās robežām un tur skatās uz tiem.

30 Tad tas krievs pateica, ka viņš uzlidoja aptuveni simtu piecdesmit, divsimt jūdžu augstumā, un pateica, ka viņš neredzēja nekādu Dievu vai eņģeļus. Cik aprobežots var kļūt cilvēks! Bet tad aizdomāties par tiem miljardiem un triljoniem gadu; bet paies tikai piecdesmit gadi; ko viņš izdarīja? Ielauzās Mūžībā.

31 Viņi saka, ka tas astronauts, kurš tikko kā uzlidoja tur augšā, pabija tur tik un tik stundas, tik un tik reizes, septiņpadsmit reizes apkārt zemei, vai kā nu tur bija, sacīja, ka tas nemaz...ka tā nebija pat viena sekunde viņa dzīvī. Viņš virzījās līdz ar laiku. Tāpēc, saprotiet, tu ielauzies Mūžībā. Tā ir Dieva varenība.

32 Mūsu prāts nespēj izprast, cik Viņš ir liels. Un tomēr, kad Viņš grasās Sevi atklāt, Viņš padara to tik vienkāršu, izmanto parastas lietas, lai to izdarītu; tā ir vienkāršība.

33 Dāvids, kurš izskatījās... No visiem septiņiem Isaja dēliem viņš bija pēdējais, kurš tika pievests pie pravieša. Nu, pat viņa tuvinieki droši vien pasmējās – viņi nevarēja iedomāties, ka mazais sārtvaizdis Dāvids, sakņupušais sārtvaizdis, ka tas ir tas vīrs, kas kļūs par Israēla ķēniņu. Varbūt to cilvēku acīs viņš neizskatījās kā ķēniņš, taču Dieva acīs viņš noteikti tādš izskatījās, jo viņi... Viņš tik un tā svaidīja viņu par ķēniņu. Redziet, Viņš paņēma parastu cilvēku no Dāvida...tas ir, no Isaja ģimenes, lai padarītu par ķēniņu. Kaut ko, ko šī pasaule bija noraidījusi, tas...viņš bija noraidīts, aizsūtīts ganīt aitas. Viņš izveda savu pirmo dēlu – lielu, stipru, staltu vīrieti, tādš droši vien varētu stāvēt izslējies un izskatīties kā Israēla ķēniņš, un tieši viņš, kā viņi domāja, labi izskatīsies ar kroni galvā, tieši viņš nēsās ķēniņa drēbes un mācēs turēt zizli, un kas nu vēl ir jādara ķēniņam. Cilvēku acīs viņš izskatījās labs.

34 Taču tas pravietis ar svaidāmo eļļu rokās sacīja: “Vai tev nav vēl kāda?” Un tas veda viņus klāt vienu pēc otra, līdz visbeidzot viņš pateica: “Vai tev nav vēl kāda?”

35 Tas sacīja: “Man ir vēl viens, bet no viņa, visticamāk, nekas neiznāks. Viņš ir tāds izkaltis puīselis, viņš mums tur gana aitas.”

36 Viņš sacīja: “Ej, atved viņu.” Un, tikko kā svaidītais pravietis viņu ieraudzīja, viņš metās viņam pretim un izlēja uz viņa galvas eļļu. Sacīja: “Tieši viņu ir izvēlējis Dievs.” Saprotat? Redziet, ne vienmēr tas ir pasaules spožums. Tā ir Dieva izvēle.

37 Un caur žēlastību Viņš izvēlējās mūs, tāpēc mēs esam pateicīgi par to šajā rītā. Un tam nav vajadzīga tā krāšņā pasaules ārišķība. Visnecilākais var būt Kristus kalps, ir vajadzīgs tāds, kurš gribēs.

38 Dievs svaidīja viņu, saprotiet, tam ir vajadzīgs kaut kas niecīgs. Un tā, kāpēc Viņš paņēma mazo Betlēmi? Šķita, ka būtu varējis atrast svarīgākas vietas, lai tur piedzimtu Ķēniņš, lielais ķēniņu Ķēniņš.

39 Parasti, kad mēs gatavojamies kādam notikumam šeit uz zemes, mēs cenšamies to izdarīt ar visaugstāko, vislielāko krāšņumu, kādu vien varam iedomāties, mēs darām to vislielākajās vietās un iztērējam kaudzi naudas un izmeklētas lietas. Lūk, kā to darām mēs.

40 Taču Dievs nedara to šādā veidā. Viņš paņem kaut ko, kas ir nekas, lai Viņš varētu parādīt Sevi varenu, lai varētu... Ja Viņš būtu paņēmis augsto priesteri vai kādu labi apmācītu cilvēku tajās dienās, kad Viņš pieaicināja apustuļus, ja Viņš būtu paņēmis ko tādu tā nezinošā, neizglītotā zvejnieka vietā, kurš pat savu parakstu uzrakstīt nemācēja, tad viņi varētu pateikt: Ak, nu, redzi, tava izglītība atmaksājās!” Taču Dievs paņēma cilvēku, kurš pat savu vārdu uzrakstīt nemācēja, lai Viņš varētu paņemt kaut ko, ko Viņš varēs turēt Savā rokā, to, no kura Viņš varēs kaut ko uztaisīt, lai parādītu, ka Viņš ir Dievs. Mēs nonākam līdz tam, ka saprotam, ka mēs esam nekas; tad tiekam

Dieva rokās, un Viņš var veidot tevi un padarīt tādu, kādu tevi grib Viņš. Taču, kamēr vien mēs jūtam, ka mēs esam svarīgi, tikmēr tu nekur netiksi. Mēs pat nevaram tikt Dieva rokās, kamēr mēs neaptversim, ka mēs neesam kas svarīgs.

41 Viena no manām meitiņām nesen pajautāja man par svarīgumu. Es sacīju... Nu, runājot par vienu svarīgu cilvēku. Nu, tas bija prezidents, kurš tikko kā bija noslepkavots, un mūsu sirdis bija par to noskumušas. Un es sacīju: “Nu, viņš bija svarīgs cilvēks.” Tas tika visvisādi aprakstīts laikrakstos, un to nofilmēja televīzija, tā translācija valdībai izmaksāja miljardiem un miljardiem dolāru. Nu, ar to viss ir kārtībā, tā ir viņu darīšana. Taču es pateicu... Tas pentakostu sludinātājs tur Karolīnā, kur ienāca kāds cilvēks, piedzēries, ar ieroci, pasauca savu sievu un nošāva to cilvēku turpat aiz kanceles, pēc tam nošāva savu sievu un nošāvās pats; mazs raksts avīzes aizmugurē, apmēram *šitik* liels. Atļauj man tev pateikt, brāli, nav nozīmes, kas mēs tādi esam. “Vai tu gribi zināt, cik svarīga tu esi,” es pateicu savai meitiņai, “iebāz savu pirkstu spainī ar ūdeni un izvelc to, un pamēģini sameklēt to caurumu.” Mēs esam nekas. Ievērojams ir tikai Viens – tas ir Dievs. Mums noteikti ir jāatceras, tieši Viņš ir tas.

42 Šķita, ja viņi būtu gribējuši...ja cilvēks būtu ierīkojis Ķēniņa piedzimšanas vietu, tad tur bija daudz svarīgākas reliģiozās vietas un vēsturiskās vietas priekš Ķēniņa tās mazās Betlēmes vietā. Tādas vietas kā, piemēram, Šīlo. Šīlo ir tā vieta, kur sākumā atradās Dieva šķirsts, mēs zinām, kad mēs izskatījām to...kur tika pārieti pāri Jordānai, šajā Palestīnas pusē, un kur šķirsts tika nolikts tā sākotnējai pielūgsmes vietai. Vai arī Gilgala; Ciāna, Ciāna bija ievērojama vieta; tāpat arī Gilgala.

43 Vai arī lepnā, varenā galvaspilsēta Jeruzaleme, kur pulcējās visu organizāciju vadība, viņu galvenās pārvaldes; šķita, ka, ja viņiem būtu vajadzīga kāda vieta, vēsturiska vieta vai arī ārkārtīgi izcila vieta, viņi ierīkotu vietu tur Jeruzalemē, lai Ķēniņš piedzimtu tur. Tieši tur atradās viņu reliģijas galvenās pārvaldes, uz kuriem atnāktu tas Ķēniņš. Lai Viņš atnāktu pārstāvēt viņu reliģiju. Un Viņš... Bet, kad Viņš atnāca, tā vietā, lai Viņam tiktu iekārtota vieta Jeruzalemē vai kādā no tām īpašajām vēsturiskajām vietām, Viņš piedzima Betlēmē, vismazākajā no visām pilsētām. “Vai tu neesi mazākā no visiem Jūdejas valdniekiem? Taču no tevis celsies Valdnieks, kurš valdīs pār Manu tautu.” Un tā lielā, lepnā Jeruzaleme un visas pārējās pilsētas tika noraidītas.

44 Vai arī viņi varbūt būtu varējuši izvēlēties kādu no tām patvēruma vietām, tādu varenu vietu kā Hebronu, Kadešu vai Ramotu Gileādā, kādu no tām lielajām patvēruma pilsētām, jo Viņam bija jāklūst par mūsu Patvērumu. Ja mēs mēģinātu izprāt to savā prātā, mēs droši vien izvēlētos, sacītu: “Nu, ja atnāks tas varenais Ķēniņš, kurš būs mūsu Patvērums, tad Viņam būtu jāpiedzimst kādā no tām varenajām vietām, kas stāsta par patvērumu, piemēram, Ramotā Gileādā vai Kadešā, vai kādā no tām.” Mēs savā prātā mēģinātu to iztēloties tādā veidā.

45 Taču, redziet, Dievs darbojas citādākā veidā. Viņš zina, kā to izdarīt pareizi. Un tagad, ar Dieva domām un ar Dieva palīdzību, mēs mēģināsim pateikt, kāpēc tas notika, jo Dieva varenajā programmā viss darbojas pilnīgi pareizi. Un es gribu, lai jūs, ļautiņi šeit Fīniksā un apkārtnē, pacenstos to saprast, ka... Atcerieties, Dievs zina, ko Viņš dara. Saprotat? Un Viņš īsteno visu caur kaut ko vienkāršu. Jo, ja Viņš darītu to caur kaut ko ārkārtīgi izcilu, tad... Dievs nekad nedarbojas tādā veidā, visā Bībeles vēsturē Viņš nekad tā nav darījis. Dievs nekad nav tā darbojies, nekādos laikos nav ņēmis kādu cilvēku grupu kaut kā izdarīšanai. Dievs paņem indivīdu. Tas esi tieši tu, tu, viens cilvēks. Un Dievs nekad nemaina Savu programmu. Jo Viņa sākotnējā programma...Viņam vienmēr ir jāturas pie tās programmas.

46 Noasa dienās Viņam bija viens cilvēks, Noass. Tais dienās, kad Viņš izveda Israēlu, Viņam bija viens cilvēks, tas bija Mozus. Mēs zinām, ka Datans un daudzi citi mēģināja iedomāties, nu, ka viņiem ir “tāda pati vara” un tā tālāk. Jūs zināt, kas ar viņiem notika. Tā Kunga atnākšanas dienās, Jāņa Kristītāja dienās un citos laikos Viņam ir bijis viens cilvēks, ar kuru Viņš darbojās. Un šodien Viņš darbojas ar mums kā ar indivīdiem, nevis kā ar grupu. Ar vienu cilvēku! Tas ir atkarīgs no jums un no manis, kādi mēs stāvam Dieva priekšā. Jo Viņš darbojas ar jums un ar mani kā ar indivīdiem, nevis kā ar grupu, kurā mēs atrodamies, un nevis kā ar konfesionālo draudzi, pie kuras

mēs piederam, bet gan ar mani un ar jums kā ar indivīdiem.

47 Un tā, Jozua, dalīdams zemi, bija iedevis šo nelielo gabaliņu Jūdām. Daudzi no jums... Man šeit ir pierakstītas dažas vietas, kur tas atrodas, taču mēs visi to zinām, kur tas atrodas tajā stūrī. Un tas bija vienkārši neliels zemes gabals, kuru bija iedevis Jozua, dalīdams zemi, bija iedevis to Jūdām ciltij.

48 Un tā, kad Israēls šķērsoja Jordānas upi... (lūk, pacientieties tagad to uztvert) ...kad Israēls bija pārgājis pāri un iegājis tai zemē, apsolītajā zemē, tur bija viena sieviete no pagāniem, kuru mēs pazīstam kā netikli Rahābu. Un viņa paprasīja žēlastību, un viņa saņēma žēlastību, viņa saņēma žēlastību, kamēr vien viņa palika zem tās sarkanās virves. Un tas bija vienīgais veids, kā viņa varēja saņemt žēlastību. Tā bija zīme, zīme, kas tika viņai iedota.

49 Mums šodien arī ir zīme, un mēs esam drošībā, kamēr vien mēs paliekam zem mūsu sarkanās virves – zem Jēzus Kristus Asinīm. Kā indivīds, nevis kā grupa, atsevišķs cilvēks, ikvienam no mums ir jāpaliek zem tās Jēzus Kristus Asiņu sarkanās virves.

50 Un toreiz šī Rahāba, pēc tam, kad viņas dzīvība tika saudzēta, viņa atveda visus savus piederīgos; visi, kas atradās zem tās virves, tika izglābti. Tieši tāpat kā Dievs izdarīja Ēģiptē, kad izglābās visi, kas atradās zem asinīm. Visi, kas atradās zem tās sarkanās virves, izglābās. Visi, kas atrodas zem Jēzus Asinīm, ir izglābti; visi, kas neatrodas zem Tām, ir pazuduši un ir gatavi iznīcināšanai. Un šobrīd mēs redzam, ka darot to... Turklāt vēsturē mēs ieraugām, ka viņa iemīlējās kaut kādā ģenerālī (šobrīd es neatceros viņa vārdu) no Israēla armijas. Un galu galā viņa apprecējās ar to cilvēku. Un viņi apmetās šeit tajā...netālu no šīs vietas, un viņas dēls Salmons bija tas, kurš nodibināja Betlēmi. Redziet, jau no paša sākuma ar to ir saistīti pagāni – pagāne, netikle Rahāba.

51 Un tā, mēs redzam, ka Salmons nodibināja šo nelielo pilsētiņu Betlēmi. Un viņš dzemdēja Boāsu. Bet Boāss bija tas, kurš apprecēja Ruti, vēl vienu pagāni. Un te mēs izskatām šos radurakstus. Rute, viņa kļuva...viņa bija moābiete, un viņa apprecējās ar Boāsu un atnāca uz to pilsētiņu tieši miežu sezonā. Ak, ja vien šorīt mums būtu tam laiks, tad tā visa dēļ es būtu parādā sievietai jau sešas kleitas! Ja vien mēs apstātos pie šīs tēmas!

52 Naomija simbolizēja ortodoksālo draudzi, viņa bija aizgājusi bada dēļ, devās uz Moāba zemi; līdzīgi izkaisītajam Israēlam, starp visām tautām. Un tad, kad viņa atgriezās, viņa atveda Ruti, moābieti, un viņa atgriezās tieši miežu sezonā, tieši pirmo miežu novākšanas laikā. Tas ir tas, ka pagānu draudze atnāk pie Dieva atkal tieši miežu novākšanas sezonā. Kāda tā ir brīnišķīga aina! Un pēc tam viņa un Boāss apprecējās, un tur piedzima viņu slavenais dēls Obeds. Bet pēc tam piedzima arī viņa dēls, ievērojamais dēls Isajs, kas cēlās no Obeda. Tur viņš dzemdināja arī savu dēlu Dāvidu, parādījās ķēniņš Dāvids.

53 Tagad paskatieties, kā tas virzās no netikles Rahābas, no viņas dēla, kas to dibināja. No tā atnāca Boāss, kurš ievada vēl vienu pagāni. Un pēc tam no Boāsa atnāca Isajs. Un, lūk, Isajs...no Isaja piedzima Dāvids. Un Dāvidu tieši šeit, šajā mazajā Betlēmē, Dieva praviētis svaidīja par Israēla ķēniņu. Visas šīs garīgās lietas, kas ir apslēptas no pasaules acīm, notika šeit, šajā nelielajā Betlēmes pilsētiņā. Saprotiet, tieši šādi dara Dievs.

54 Un tā, es ticu, ka Svētais Gars tagad būs klātesošs, lai dāvātu jums pareizu saprašanu, ka Dievs nedarbojas caur tām varenajām lietām. Tas notiek caur Garu. “Ne ar spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu,” saka Tas Kungs. Saprotat? Dievs darbojas Garā cilvēku vidū. Redziet, šis varens fons, Viņš varēja atnākt tikai uz to pilsētu. Tā bija vienīgā vieta, kur Viņš būtu varējis piedzimt. Dievs virzās pa to pašu Savu līniju. Dievs tā dara vienmēr. Dievs iet pa Sava Vārda līniju. Viņš it nekādā veidā nevar atkāpties no Sava Vārda un būt Dievs. Viņam noteikti ir jāpaliek ar Vārdu. Viņš nekad nevar To atstāt. Šodien mūsu tradīcijas un viss pārējais aizved mūs no Vārda. Mums ir ticības mācības un pārējais, ko mēs injicējam Vārdā, kuras pilnībā visu piesārņo. Taču Dievs nekad neatstās šo Sava Vārda līniju. Viņa Vārds vienmēr ir patiess, jo Viņš ir Vārds. Dievs un Viņa Vārds

ir viens un tas pats.

55 Un tā, mēs šeit redzam, ka tā mazā Betlēme, kaut arī tā bija nenožīmīga, maziņa pilsētiņa, ne pārāk ievērojama ārējai pasaulei, tikai mazākā no pilsētām, neviens nepievērsa tai nekādu uzmanību. Un tomēr Dieva nodomā bija tas, ka tieši tur notiks visi tie notikumi. Lūk, garīgais prāts to uztvers, jo pravietis šeit sacīja, saprotiet, pravietis sacīja: “Tu, Bētleme, Jūdas zemē, vai tu neesi mazākā starp valdniekiem? Bet no tevis nāks Valdnieks, kas valdīs Manu Israēla tautu.” Pravietis, pravieša prāts bija to ieraudzījis.

56 Pavērojiet tos garīgos... Svētais Gars šodien vada tās lietas. Nav nekādas nozīmes, ko saka šī pasaule visā savā ārišķīgajā spožumā. Vērojiet Svēto Garu Vārdā, lūk, kur tas notiek.

57 Kā tad ar to, ka Ījabs nomira un norādīja savu apglabāšanas vietu? Atnāca Ābrahāms, Ābrahāms nopirka zemes gabalu, lai apglabātu savu sievu Sāru. Un Ābrahāms, kad viņš nomira, gribēja tikt apglabāts kopā ar Sāru. Ābrahāms dzemdināja Īzaku. Īzaks, kad viņš mira, gribēja būt apglabāts kopā ar Ābrahāmu. Īzaks dzemdināja Jēkabu. Jēkabs nomira tur pašā Ēģiptē, taču viņš lika Jāzepam (savam dēlam, pravietim) zvērēt pie sevis, ar viņa roku uz sava klibā gurna, ka viņš neapglabās viņu tur Ēģiptē. Kāpēc? Sacīja: “Aiznesiet mani uz to zemi, un lai mani apglabā tur.” Un Jāzeps, kad viņš nomira tur Ēģiptē, viņš atgādināja par aiziešanu, ka Israēls saskaņā ar pravietojumu izies, taču sacīja: “Aiznesiet prom manus kaulus no šīs zemes.” Kāpēc? Viņi zināja, ka augšāmcelšanās pirmāji parādīsies tajā zemē, jo Ījabs bija pateicis: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs, un pēdējās dienās Viņš nostāsies uz zemes; un kaut arī zemādas tārpi iznīcinās šo ķermeni, es tomēr ieraudzīšu Dievu pats savā miesā.”

58 Viņi zināja, ka augšāmcelšanās pirmāji būs apsolītajā zemē, nevis Ēģiptē. Viņi bija garīgi, viņi bija pravieši. Un, kad nomira Jēzus, tajā Lielajā piektdienā un augšāmcēlās Lieldienu rītā, nākamās svētdienas rītā, Bībelē ir teikts, ka: “Daudzi svētie, kas gulēja zemes pīšļos, augšāmcēlās un iznāca no kapiem, ienāca pilsētā, aizgāja kopā ar Viņu godībā.” Kāpēc? Tie bija tie pravieši, kuri precīzi zināja, kur ir jātie apglabātam – tajā vietā un tajā laikā. Tas bija apslēpts gudro acīm. Bet tie zināja, kas un kā, viņi skatījās Gara virzienā. Augšāmcelšanas pirmājiem bija jāparādās Palestīnā, nevis Ēģiptē.

59 Tieši tā ir šodien, draugi. Tik daudzi cilvēki turas pie šīs pasaules lietām vai pie kādas varenas sistēmas, vai vēl kaut kā. Apglabājiet mani Jēzū, jo tos, kuri ir Kristū, Dievs paņems pie Sevis tajā augšāmcelšanā. Un mani neuztrauc, ko pateiks šī pasaule, cik ļoti viņi centīsies visu izskaistināt. Tieši Kristū, tos, kuri ir Kristū, Dievs paņems pie Sevis. Garīgs prāts uztver tās garīgās lietas.

60 Pravietis šeit pateica: “Mazā Betlēme, vai tu neesi vismazākā starp visiem Jūdas valdniekiem? Bet no tevis nāks tas Valdnieks,” nevis no tās lielās, uzpūtīgās galvaspilsētas, nevis no kādas vēsturiskas draudzes pamatiem vai kaut kā tāda, no kurienes sāka metodisti, baptisti, prezbiterieši, pentakosti un kas nu vēl. “Bet no vismazākās no tām, no mazas, nenožīmīgas pilsētas Es darīšu redzamu to vietu...Manu tautas Valdnieku.”

61 Taču šodien mēs gribam sacīt: “Mūsu tēvi darīja *to*, un mūsu tēvi darīja *šito*.” Saprotiet, Dievs ignorē pilnīgi visu *to*. Dievs dara *to*, ko Viņš grib. Pavērojiet Gara līniju, pavērojiet *to*, kā ir teikts Rakstos. Viņi *to* neizprata. Taču, saprotiet, Raksti ir tas, kas vienmēr ir pareizs. Dievam ir taisnība.

62 Tas varenais pravietis bija svaidījis Dāvidu par ķēniņu. Nav šaubu, ka Samuēls, tas varenais pravietis, zināja tos notikumus jau iepriekš. Un tur bija tas, ka viņa varenais apsolītais garīgais dzimums...jo Dievs bija zvērējis, ka Viņš uzcel Kristu, lai tas sēstos Dāvida tronī. Tādā gadījumā, kur gan vēl būtu varējis piedzimt Kristus? Šeit piedzima viņa tēvs, viņa vectēvs, viņa vecvectēvs un tālāk pagātnē, vēl vec-vec-vec-vec... Redziet, bija ienākuši viņa ļaudis no pagānu radurakstiem. Un te Bībelē ir teikts, ka “pagāni paļausies uz Viņa Vārdu.”

63 Saprotiet, tam visam ir jātiek ieviestam, lai jūs varētu to ieraudzīt. Mēs gribētu nedaudz pie tā apstāties un pārdomāt to, un parādīt jums, kāpēc tie bija pagāni, taču esmu pārliecināts, ka garīgais prāts to tagad uzreiz uztvers, jo tās bija mātes, nevis tēvi. Lūk, jo tā bija sieviete, Līgava. Pagāni izveidos...Līgava tiks izveidota no pagāniem. Pagāni: “Viņš paņems ļaudis no pagāniem Sava Vārda dēļ.” Tas ir Viņa Vārds. Viņš paņēma sievu, saprotiet, no pagāniem. Un tieši tā tam bija jābūt, ienāca sieviete, draudze, un viņa... Viņas bija no pagāniem, tās vecāsmātes tajos pēcnācēju radurakstos.

64 Lūk, tieši tā, kā Īzaks bija tajos sēklas radurakstos no otras puses. Lūk, pievērsiet uzmanību šim: vēl mēs ieraugām, ka Dāvidam bija apsolījums par dēlu. Un tā, mēs ieraugām, kā tas atkal vienlaicīgi stāsta arī par Israēlu. Kad Israēlam...tas ir, Ābrahāmam bija apsolīts, ka viņa dzimums, kāds tas būs, ka no viņa pēcnācēja atnāks tas varenais Glābējs, bet viņš būs daudzu tautu tēvs. Protams, viņa dabiskais dzimums bija Īzaks, un tas cieta neveiksmi. Bet viņa garīgais Dzimums (caur to ticību, kas viņam bija), atnāca Kristus, kurš ieveda visas tautas.

65 Nu, šeit atkal ir redzama paralēle tam pašam. Dāvida dabiskais dzimums bija Salamans, un viņš atkrita, tieši tāpat kā citi Ābrahāma pēcnācēji. Viņi atkrita. Tāpat atkrita arī Salamans. Viņam bija pārāk daudzas sievietes, un pēkšņi viņas aizveda viņa sirdi prom no Dieva. Un tas, kā viņš virzījās un atkrita, viņš šādi nomira, atkritis. Tieši tāpat nomira Israēls, atkritis.

66 Taču mēs redzam, ka tas garīgais Dzimums, kas bija apsolīts caur dabisko dzimumu, caur to cilvēku radurakstiem, kas atnāca caur Ābrahāmu, taču kā... Ķēnišķīgums atnāca caur Dāvida garīgo apsolījumu. Un Dāvids bija dzimis Betlēmē. Un viņš tika svaidīts Betlēmē. Un vēl mēs redzam, ka viņa īstenais Ķēnišķīgais Dzimums, viņa troņa Mantinieks, piedzima tajā pat pilsētā, mazajā Betlēmē. “Tu esi vismazākā starp visiem Jūdas valdniekiem, taču no tevis celsies Valdnieks, kas valdīs pār Manu tautu.”

67 Tajā nelielajā pilsētiņā, nelielā stallī, pilsētas stallī tur, pie kraujas, tajā kraujā bija ala, un no turienes, no tās maziņajām durtiņām iznāca Pasaules Valdnieks – dzimis stallī, nelielā kastītē ar salmiem, kas bija kaut kur nolikta, tur stallī bija kaudzē sakrauti kūsmēsli un tā tālāk, taču no turienes iznāca tas varenais Valdnieks, sievas Dzimums, no turienes iznāca pasaules Glābējs, no turienes iznāca pats Jehova cilvēka veidolā, iznāca no tās nelielā, necilā staļļa Betlēmē. Nevis kādā ķēniņa pilī, dzimis karaliskā ģimenē; taču Viņš parādījās no tās necilās vietas, pie kūsmēsli kaudzes, un bija ietīts autiņos. Un tradīcija stāsta, ka tie tika notīti no vērsa jūga, kas tika izmantots aršanai.

68 Nabadzīgi cilvēki! Jāzeps un Marija, viņi abi bija patiešām nabadzīgi, un tur nu viņi bija tajā nelielajā stallī. Cik pazemīgu Sevi padara Dievs! Bet mēs pēc tam cenšamies padarīt sevi par kaut ko lielu. Vai tad jūs neredzat, kā Dievs Sevi pazemo un paņem necilas lietas, lai Viņš varētu īstenot Savus varenos apsolījumus? Kā tas mazais Jehova gulēja tur silē, ietīts audeklā, kas bija paņemts no jūga, no jūga kakla vietas, kur bija atradies vērsis. Un tajā tika ietīts Miera Valdnieks! Ak Vai! Kas tad esam mēs! Ko mēs esam pelnījuši? Ja Dievs var Sevi šādi pazemot, vai tad mums nevajadzētu būt spējīgiem pazemoties, lai kļūtu par Viņa kalpu, ja jau tā darīja Viņš? Vai tiešām mēs nespējam aizmirst savus varenos titulus un šīs pasaules lietas, un aiziet no tā, un pazemoties Viņa priekšā šajos Ziemassvētkos? Un būt... Parādīt Viņam, cik augstu mēs vērtējam to piedzimšanu un to pazemību, pazemodami paši sevi un pieņemot Viņa Vārdu? Nav svarīgi, ko saka tradīcija, skaitās tikai Viņa Vārds. Tas ir tas, ko Viņš pieņems – Savu Vārdu un tikai To.

69 Un tā, mēs ieraugām, ka tajā nelielajā stallī, tieši tur pirmo reizi uz zemes tika nodziedāta pirmā Ziemassvētku dziesma, un to dziedāja eņģeļi. Aizdomājieties par to! Pirmā Ziemassvētku dziesma netika dziedāta tur pie Kajafas, ne arī kādā varenā, skaistā baznīcā, kur bija brīnišķīgs mācītājs, bet gan stallī Betlēmē, vismazākajā no tām visām. Taču pirmo Ziemassvētku dziesmu dziedāja eņģeliskas būtnes nelielajā Betlēmes pilsētiņā. Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

70 Nav nozīmes, cik nabadzīgs tu esi, cik mazs vai nenozīmīgs tu varbūt esi – Dievs var lietot

tevi, ja tu tikai atļausi Viņam to darīt. Dievs grib tevi. Viņš negrib, lai tu...tev nav jāpieder kaut kādai ievērojamai biedrībai, kādam ievērojamam ordenim, kādai ievērojamai brālībai, lai kas tas arī nebūtu, Dievam tas neko nenožīmē. Dievs grib tevi! Un, ja tu esi...ja tu uzskati, ka tu esi ievērojams, tad izmet to sajūtu ārā no sevis. Tev tas ir jāizmet. Tu saki: “Nu, man ir tāds un tāds doktora grāds.” Tas vienkārši attālina tevi par tādu gabalu no Dieva. Aizmirsti to. Atgriezies pie Dieva. Atgriezies pie Gara pazemības un mīli Dievu, un pieņem Viņa Vārdu.

71 “Un, ja jūs paliksiet Manī un Mans Vārds paliks jūsos, tad prasiet, ko vien gribat, un jums tas tiks iedots.” Dievs to apsolīja. “Ja tu pateiksi šim kalnam: 'Kusties,' un nešaubīsies savā sirdī, bet ticēsi, ka tevis teiktais notiks, tad tu saņemsi to, ko tu pateici.” “Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī Viņš darīs. Pat lielākus par šiem viņš darīs, jo Es aizeju pie Mana Tēva.” Kādi apsolījumi!

72 Kaut kur kaut kas pietrūkst. Lūk, ko mēs mēģinām izdarīt – sagrozīt to un uztaisīt no tā kaut ko lielu, aplikt tam apkārt puķes un spīguļus, un mēs apgānām to tieši tāpat, kā tautas ir izdarījuši ar Ziemassvētkiem. Pareizi! Ja vien mēs varētu noraut tos spīguļus no tā visa un atgūt atpakaļ cilvēku sirdīs pazemību! Ja vien mēs varētu Ziemassvētkiem atgūt atpakaļ to pazemību, kādai tai būtu jābūt! Nevis tirdzniecības diena, ne gaismiņas un Santa Klausī! Bet atpakaļ pie radības Dieva pielūgsmes, kurš atnāca uz kūti un piedzima kā Bērns, Dievs kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū! Ja vien mēs varētu atgriezties pie tā, aiziet no tiem spīguļiem un lielām lietām! Dievs vispār ar to nedarbojas.

73 Tu saki: “Nu, es piederu pie vislielākās organizācijas.” Tieši par tādu gabalu tas attālina tevi no Dieva. Tu saki: “Es daru *to, šito*.” Tas vienkārši tevi attālina par tādu gabalu no Dieva.

74 Tev ir jāpazemojas, līdz tu to ieraudzīsi, līdz: “Ja jūs paliksiet Manī un Mani Vārdi paliks jūsos, tad prasiet, ko vien gribat.” Bet ko mēģinām darīt mēs? Tikko kā Dievs iedod mums nelielu svētību lietutiņu, mēs cenšamies to visu sagrozīt un dabūt svarīgus cilvēkus, kas uztaisīs lielus vārdus un pārspēs tos citus. Tas virzās uz *šo* pusi un uz *to* pusi, Dievs to visu atstāj. Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien – svaiga Svētā Gara izliešanās uz sirdīm, kuras ir pazemīgas. Mums ir vajadzīgi īsti Ziemassvētki, dzimšanas vieta. Ja vien tu varētu saprast, ka tu esi tikai kūts! Dievs nedevās uz Jeruzalemi, uz Šilo vai Ramotu Gileādā, Viņš atnāca uz piemēslotu kūti. Kad tu atļauj Dievam, tu kļūsti...un apzinies sevi, ka tu esi ne vairāk kā smirdīga kūts... Taču tu ielūdz, atver savas durvis tai laikā, kad tās varenās vietas un viesnīcas Viņu noraida, tu atver savas sirds silītes durvis un atļauj Jehovam tajā ienākt, un pavēro, kas notiks, jo Viņš ir Vārds. Viņš pateica: “Ja jūs paliksiet Manī un Mans Vārds jūsos.” Viņš ir Vārds. Atļauj Viņam ienākt tevī, un pavēro, kas notiks. Tad prasi, ko vien vēlies, un tas tev tiks dots.

75 Jā, tieši tur eņģeli nodziedāja pirmo Ziemassvētku dziesmu, pirms daudziem gadiem. Un, kad viņš... [Kāds runā svešās mēlēs. Pārtraukums lentas ierakstā.-Tulk.] Un tagad mēs zinām, ka šim vēstījumam ir jābūt ļoti svarīgam, ja jau Dievs gribēja to pateikt, citādāk Viņš nebūtu pārtraucis svētrunu, lai ko tādu izdarītu. “Pazemojieties zem Dieva rokas,” lūk, kāds bija šis vēstījums, draugi.

76 Un tā, mūsu Debesu Tēvs, mēs zinām, ka Tu esi visa gudrība un dari visu pilnīgi pareizi. Mēs lūdzam, lai tagad Tu dāvā, lai tas varētu būt vēstījums cilvēkiem, ka viņiem patiešām ir jāpazemojas, mums visiem, un jāatnāk zem varenā Dieva rokas. Mēs atdodam sevi Tev, Tēvs, lai Tu dāvātu to mums. Jēzus, Tava Dēla, Vārdā. Āmen.

77 Un tā, turpinot tālāk, es stāstīju par to, kad tika nodziedāta pirmā Ziemassvētku dziesma, to dziedāja eņģeļi mazajā Betlēmē. Tieši tur piedzima visi tie ievērojamie vīri. Tieši tur piedzima apsolījums par Ķēniņu. Apsolītais Ķēniņš atnāca līdz tam... Lūk, vārds... Un tā, lai to ātri izskatītu, lai es jūs pārāk ilgi neaizturētu. Apsolījums... Tas vārds bija šāds, vārds “Betlēme”. Izskatīsim to. Es šeit izlaidu dažas piezīmes, lai ietaupītu laiku. Un tā, Betlēme. Vārds “*b-e-t*” nozīmē “māja”. “*E-l*” nozīmē “Dievs”, ebreju valodā. “*E-l-h-e-m*” nozīmē “maize”. *Betlēme* - “Dieva maizes nams”. Lūk, ko nozīmē šis vārds.

78 Vārdiem, nosaukumiem, tiem ir nozīme. Daudzi cilvēki tam netic, taču tā ir patiesība. Ja jau vārdiem nav nekādas nozīmes, tad kāpēc Ābrama vārdam bija jāmainās uz “Ābrahāmu”? Kāpēc “Sārajai” bija jāmainās uz “Sāra”? Kāpēc “Saulam” bija jāmainās uz “Pāvils”? Kāpēc “Sīmanim” bija jāmainās uz “Pēteris”? Saprotiet, tiem visiem ir nozīme, visam ir nozīme.

79 Un vārds *Betlēme* nozīme “Dieva maizes nams”. Un tā, cik ļoti tas ir piemērots Jēzum, mūžīgās Dzīvības Maizei. Kristus ir Dzīvības Maize. Tam ticam mēs visi, vai ne? Cik piemērota tam bija Betlēme, pasaules maizes centrs, tas bija mūžīgās Dzīvības maizes centrs. Lūk, kāpēc tam Ķēniņam bija jāpiedzimst tur. Viņš pateica Jāņa Evaņģēlijā 6:35: “Es esmu Dzīvības Maize, kas ir nākusi no Dieva no debesīm. Jūsu tēvi ēda mannu tuksnesī un visi nomira. Taču šī Maize, ja cilvēks ēdīs šo Maizi, viņš dzīvos mūžīgi.” Tādējādi Jēzus ir Dzīvības Maize, tāpēc Dzīvības Maizei bija jānāk no Betlēmes. Viņš ir mūsu Dzīvības Maize mūsu ceļojumam, kā Israēlam. Dievs deva Israēlam maizi no debesīm viņu ceļojumam, kad viņi bija ceļā, no tās vietas, kur viņi atstāja Ēģipti, uz apsolīto zemi. Katru nakti no debesīm nonāca maize. Un Dievs deva mums Dzīvības Maizi mūsu ceļojumam, nākušū no Betlēmes, Dieva Maizes nama. Vai saprotat, kā tam bija jānotiek? Tam bija jānotiek tai vietā, kurai bija iedots vārds *Betlēme*, “Dieva Maizes nams”. Tādā gadījumā, kā gan Viņš būtu varējis piedzimt Jeruzalemē? Kā Viņš būtu varējis piedzimt Ramotā Gileādā? Saprotiet, Viņš atnāca uz turieni, kur atradās Viņa Vārds, “Dieva Maizes nams”.

80 Ak, ievērojiet, katru nakti Israēls saņēma jaunu, svaigu maizi, kas nāca no debesīm, viņu ceļojumam. Kristus ir mūsu Dzīvība, Dzīvības Maize, un mēs ikdienas saņemam svaigumu no Kristus, no debesīm, Svēto Garu, kas ik dienas nonāk uz ticīgā. Svaigu!

81 Vakardienas pārdzīvojums, daudzi no mums dzīvo ar vakardienas pārdzīvojumu. Mums tā nevajag darīt. Ir vajadzīgs tieši šodienas pārdzīvojums! Lūk, kas par vainu ir mūsu konfesijām – tās dzīvo ar Džona Veslija pārdzīvojumu, no Dvaita Mūdija, Finņija, Noksa, Kalvina, no daudzu, kas bija tur pagātnē, pārdzīvojuma. Viņi dzīvo ar to pārdzīvojumu. Taču atcerieties, tā maize, kura nonāca un kuru centās saglabāt – tā samaitājās, tur ieviesās kāpuri, tārpiņi. Un tieši tas notiek šodien – piesārņotas ūdenstvertnes, dzīvo no pagātnes maizes, kas ir samaitājusies.

82 Mums ir vajadzīgs kaut kas svaigs no Kristus, Viņa Vārds šodien, šai stundai. Saprotat? Viņš ir mūsu svaigums, mūsu Maize, kas ik dienas nonāk uz ticīgā no debesīm. Viņš ir mūsu Betlēme, Dieva mūžīgās Dzīvības Maizes nams. Kristus piedzima Betlēmē un kļuva par Dieva mūžīgās Dzīvības Maizes namu. Viņš ir tā Dzīvības Maize. Viņš ir mūsu Betlēme. Kristus ir mūsu Betlēme. Dabiskā maize tiek saukta par “dienišķo maizi”. Dabiskā maize, piemēram, mūsu baltā maize un pārējais, ko mēs dabūjam, tiek saukts par dienišķo maizi. Jēzus ir Dieva dienišķā Maize, dienišķā Maize mūžīgajai Dzīvībai. Tā kā dienišķā iztika tiek saukta par maizi, Jēzus, būdams Dzīvības Maize, ir Dieva mūžīgās Dzīvības Maize mums. Saprotat?

83 Mēs nespēsīm kustēties, kaut kam ir jānomirst, lai mēs varētu paēst. Šorīt, kad jūs ēdat, jūs ēdat mirušu matēriju. Ja kaut kas nenomirs, tad jūs nevarēsiet dzīvot, jo jūs dzīvojat tikai pateicoties mirūšai matērijai. Ja jūs ēdat gaļu, ir mirusi cūka, ēdat cūkgaļu, tad, protams, ir nomirusi cūka. Un vēl, ja ēdat liellopu gaļu, ir nomirusi gov. Tu sacīsi: “Bet es ēdu maizi.” Tādā gadījumā nomiruši ir kvieši. “Nu, es ēdu zaļumus.” Ir nomiruši zaļumi. Jūs dzīvojat tikai no mirušas matērijas, un tas ir vienīgais veids, kā jūs varat dzīvot.

84 Tādējādi, ja fiziski jūs varat dzīvot tikai pateicoties mirūšai matērijai, tad kaut kam ir jānomirst, lai jūs varētu dzīvot fiziski; cik daudz vairāk Kādam bija jānomirst, lai jūs dzīvotu mūžīgi! Kristus nomira, lai mēs varētu dzīvot mūžīgi. Un Viņš kļuva par Dieva mūžīgās Dzīvības Maizes namu, kuru mēs saņemam svaigu katru dienas stundu, kas nonāk no Dieva no debesīm Svētā Gara formā, pabaro mūsu izsalkušās dvēseles, kad mēs kopā sēžam debesīs. Viņš ir mūsu Betlēme.

85 Tādējādi visi īsteni ticīgie Dieva dēli ir dzimuši kopā ar Viņu Betlēmē. Ja Kristum bija jāklūst par Dzīvības Maizi, piedzimstot Betlēmē, kas ir Dieva Maizes nams, tad katrs īsteni ticīgais

Kristum ir dzimis Kristū, viņi ir dzimuši Dieva Betlēmē. Āmen. Tikai tad... Jēzus piedzima Betlēmē, es piedzimu Betlēmē, jūs piedzimāt Betlēmē. Kā mēs to izdarījām? Tieši šeit Fīniksā, Arizonā, šorīt “Ramadā” jūs varat piedzimt no augšas Dieva Betlēmē, mūžīgās Dzīvības Maizes namā. Ēdiet To un dzīvojiet mūžīgi!

86 Kāpēc mazā Betlēme? Šodien tas ir: “Kāpēc kaut kāds sektantu bars? Kāpēc *tie, šitie vai tie?*” Cilvēki nezina, kas tas viss ir.

87 Taču Gars atklāj to. Vārds parāda to. Tā ir Dieva Vārda izpaušanās. Mums ir Dzīvība caur Kristu un tikai caur Viņu. Mūsu organizācijas, mūsu konfesijas, mūsu atšķirības tikai atdala mūs no Dieva. Mums ir viena pieeja Dievam, un tā ir caur Jēzu Kristu. Nav nekāda cita ceļa, kā mēs varētu Viņu apiet; ne caur priesteri, ne caur sludinātāju, ne caur kādu sistēmu vai kaut ko citu; tikai caur Jēzu Kristu un krustā sistu. Viņš ir Dieva Dzīvības Maize, un mēs esam dzimuši Viņā. Un, ja Viņš ir Dieva Dzīvības Maize, tad Viņš ir Betlēme. Un, esot dzimuši Kristū, mēs tādā gadījumā esam dzimuši no Dieva Betlēmē, Kristū Jēzū, kopā sēžam debesīs, ēdot no Viņa. Ēdot no Viņa! Kas Viņš ir? Viņš ir Vārds. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” Un, kad mēs varam sēdēt ar vienu mērķi, Dieva Vārdu, un baroties no Tā, mēs atrodamies Dieva garīgajā Betlēmē, ēdam garīgo Dieva Maizi, un mūsu dvēseles apstiprina ar “āmen” katru Viņa izteikto Vārdu. Mēs izbaudām to debesu eņģeļu barību.

88 Kad Tas saka: “Ticīgajiem ies līdzī šādas zīmes,” ticības mācība vai konfesija saka: “Ak, tā tas nav.” Taču īstens vīrs, kurš ir dzimis Betlēmē, saka: “Āmen!”

89 “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet.” Konfesija saka: “Tās ir uzkurinātas emocijas.” Taču īstens Betlēmes iemītnieks saka: “Āmen,” jo viņam tas garšo, tā ir eņģeļu barība.

90 “Ja jūs paliksiet Manī un Mani Vārdi jūsos, tad prasiet, ko vien gribat, un tas jums būs.” Āmen.

91 Ak, lepnie un gudrie to neieraudzīs. Mēs tik stipri turamies pie mūsu vecaju tradīcijām, tik stipri, ka mums ir jānēsā apliecības un pārējais, lai tiktu pie kādas kanceles. Ne jau tur tā lieta. Aiz Dieva kanceles var tikt sevi pazemojot. Ienāc Dieva Dzīvības Maizes namā, Jēzū Kristū, un dzīvo mūžīgi Viņa klātbūtnē un pacelts debesīs Jēzū Kristū, mielojoties ar Vārdu. Tā ir Dieva Betlēme.

92 Cik daudzi no mums šorīt atrodas tajā? Cik daudzi grib aizmirst savas tradīcijas, cik daudzi grib aizmirst savu ticības mācību, kas nesaskan ar Vārdu? Kāpēc mums nav atmodas? Kāpēc pie mums nenotiek tās lietas? Kas notiek ar vasarsvētku draudzi? Viņi ir organizējušies. Lūk, kas par lietu. Vasarsvētkus nevar noorganizēt. Jūs varat izveidot organizāciju. Bet vasarsvētki ir svētība, tas ir Dieva spēks. Un, ja tie ir īsti vasarsvētki, tad tā nekad neapies Vārdu ticības mācības dēļ. Tā pieņems Vārdu. Pareizi, jo tā ir nogriezta no pasaules un šīs pasaules lietām. Tā balstās tikai uz Dieva Vārdu un tic Tam. Mēs atrodamies Betlēmē, Dieva Valstības kandidāti. Mēs ēdam Dieva mūžīgās Dzīvības Maizi, dzimušu... Dieva Maizi, dzimušu Betlēmē, lai kļūtu par garīgo Dzīvības, mūžīgās Dzīvības Maizi Dieva namā. Ak vai! Šajā rītā mēs esam dzimuši Betlēmē, mēs, kad mēs esam dzimuši Jēzū Kristū, jo Viņš ir Dieva Betlēme. Jēzus ir Dieva mūžīgās Dzīvības Maizes nams.

93 Tāpat Viņš ir mūsu Ūdens šim ceļojumam. Lūk, mēs zinām, ka Viņš ir Ūdens. Tāpat kā Israēls viņu ceļojumā, viņi iesita pa klinti un viņu maize nonāca no debesīm, taču klints tika satriekta, lai viņi varētu dzert no tās, lai uzturētu savu dzīvību tajā ceļā. Dievs satrieca klinti, tas ir, lika to izdarīt Mozum, Savam pravietim, viņš iesita pa klinti. Kas tas bija? Atvērt klinti. Ja... Tā Klints bija Kristus. Vai jūs tam ticat? Labi. Tādā gadījumā, ja tas pravietis atvēra klinti, lai varētu iznākt dzīvība, tad, ja tā ir tā Klints, tad šodien mums ir vajadzīgs Svētais Gars kādā cilvēkā, kurš atkal iesitīs pa to Klinti, āmen, lai iznāktu ārā Vārds, jo Viņš ir Vārds.

94 Mēs esam laipojuši ar ticības mācībām un dzēruši sastāvējušos ūdeni no ūdenstvertnēm. Lūk, kas mums ir vajadzīgs šodien: atvērt Vārdu, kas ir dzīvs, un Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš nevar pievilt. Viņi var saukt to par domu telepātiju, viņi var saukāt, kā vien grib, vai

par spiritismu, vai par ļauno garu; kamēr vien tas Vārds plūst brīvi un izdara tieši to, ko, kā Tas sacīja, Tas darīs, tas atkal ir Dāvida nama Avots tur Betlēmē, kur tas Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi Saviem Betlēmes iedzīvotājiem. Dzīvojiet ar to, dzīvojiet tajā, tas ir Dzīvības Ūdens mūsu ceļojumam, kā tas bija Israēlam.

95 Viens no lielajiem tā varenā Dāvida pārdzīvojumiem... Varbūt jūs gribēsiet par to izlasīt 2. Samuēla 35:15 sākumā; tur mēs lasām, ka Dāvids bija dzimis Betlēmē, un tomēr viņš bija kļuvis par bēgli. Ak, kāda aina! Tajā laikā filistieši bija ieveduši tai zemē savu karaspēku, jo Sauls, tas varenais vīrs, kas bija ievedis visu Israēlu grēkā, bija atkritis no Dieva un kļuvis par Dieva ienaidnieku, un viņš tika aplenkts, filistieši bija izvietojušies ap Betlēmi. Un Dāvids, mēģinādams atgriezties uz savām mājām, nevarēja to izdarīt, viņš atradās tur tuksnesī, jo viņš bija kļuvis par bēgli tiem ļaudīm, tas ir, viņš bija izstumts.

96 Cik brīnišķīgi tas ataino Kristu šodien – bēglis. Viņš tāds ir. Nu, jūs sacīst: “Tas nav iespējams!” Nu, ja jūs ticat Bībelei, tad tas ir tā. Bībelē ir teikts, Lāodikejas draudzes periodā, ka Kristus atradās ārpus draudzes, Viņš klauvēja, mēģinādams tikt atpakaļ Savā draudzē. Bēglis ir kaut kas noraidīts, atgrūsts. Un Vārds un Svētais Gars ir noraidīti. Tās tas ir. Tur nav iespējams iekļūt. Ja tu Viņu saņemsi, tad tev būs jāiziet no turienes, lai Viņu saņemtu. Tev būs jāiziet ārā pie Viņa. Viņš nespēj ienākt iekšā. Viņi ir tik ļoti nostiprinājušies savās ticības mācībās, ka viņi neļaus tev sludināt tās lietas, viņi neļaus tev tam ticēt.

Viņi sacīs: “Vai jūs ticat, ka Viņš ir tāds pats?”

97 “Ak, Viņš ir tāds pats kaut kādā ziņā.” Lūk, tā nav dzīvošana Betlēmē. Nē, nē. Tā ir dzeršana no sen sastāvējušās ūdenstvertnes, veca, samaitājusies maize, kas nokrita pirms daudziem gadiem. “Ko par to sacīja *Tāds un Tāds*?” Iespējams, tas derēja viņu laikam. Tagad ir cita diena. Tagad ir Tā Kunga diena! Tagad ir cits draudzes periods, nevis Filadelfijas. Tagad ir Lāodikeja. Tas ir noraidīts, un Kristus ir kļuvis par bēgli pats Savā draudzē, izstumts ārā. Viņš ir svešinieks.

98 Viņš var nonākt un darboties cilvēku vidū, un darīt tos pašus darbus, kurus Viņš darīja šeit, sacīdams, ka Viņš darīs to pēdējās dienās; rādīt tās pašas zīmes un citas lietas, kuras, kā Viņš sacīja, Viņš darīs, kā tas bija Sodomas dienās. Mēs zinām, ko Viņš izdarīja draudzei tur.

99 Mēs redzam Billiju Grēmu, kā tas bija tur. Tie vēstneši devās uz to draudzes konfesiju un sludināja tur, un izsauca tur viņus, pateica viņiem ticēt Vārdam un iziet no Sodomas.

100 Ābrahāma grupa nebija Sodomā, viņi jau bija izsaukti. Pavērojiet to eņģeli, ko viņš tur viņiem izdarīja kā zīmi, kuru viņi atpazīna. Un tiek izdarīts tas pats, bet cilvēki saka: “Ak, nu, neticiet tam.” Kāpēc? Kāpēc? Jo viņi ir padarījuši Kristu par bēgli savai organizācijai, viņiem Tas ir tik svešs, pentakostiem un visiem kopumā. Lūk, tā ir precīza patiesība. Es zinu, ka tas ieskrāpē. Taču, paklausieties, ja kaut kas... Ja tā ir patiesība, tad tā ieskrāpēs. Un tas ir pareizi. Tai ir jābūt patiesībai.

101 Un tā, tagad pavērojiet Dāvidu. Kad viņš bija tur augšā, Dāvids aizsapņojās par savām varenajām uzvarām. Viņš atradās alā, bija tur tālu prom, kādas piecpadsmit jūdzes no pilsētas. Un viņš pienāca tuvāk un ievēroja, ka tur...viņa iemīļoto pilsētu, kur viņš bija dzimis un kur viņš tika svaidīts par ķēniņu, un tur bija viss pārējais.

102 Israēla iedzīvotājiem tajā laikā bija kaut kas līdzīgs tam, kā šodien ir Vācijā. Viņiem ir nelielas pilsētas. Un viņi dzīvo tajās pilsētās, lai aizsargātos, un vēl viņi izved savas aitas un savus lopus uz lauka un pabaro tos, un sadzen tos atpakaļ. Un vakarā ieliek tos aplokos.

103 Un Dāvids, skatīdamies uz to pilsētu, sāka atcerēties tos varenos darbus, kurus Dievs bija darījis caur viņu; tās lielās, varenās uzvaras, kuras caur viņu bija uzvarējis Dievs. Kā viendien, kad viņš bija ganījis savas aitas tur kalnos, kur viņš atradās, gulēdams tur zaļajās ganībās un tā tālāk, atnāca lācis un satvēra vienu no jēriņiem, un to aiznesa. Un viņš dzinās tam pakaļ, un viņš to lāci

nogalināja. Dievs dāvāja viņam uzvaru, jo viņš bija sava tēva norīkots, lai rūpētos par tām aitām. Tas bija viņa...tas bija viņa darbs, rūpēties par aitām!

104 Ak, mācītāj, tas ir tavs darbs! Un tās ēd aitu Barību, nevis kādus sacerējumus, aitu Barību – Dieva Vārdu!

105 Kāds atnāca un satvēra kādu no tām, bēga prom; kāds nāca un satvēra kādu no tām, un aiznesa prom – viņš dzinās tam pakaļ. Nāca lauva un aiznesa kādu – viņš dzinās tai pakaļ. Viņš nelikās mierā, kamēr viņš to atguva.

106 Reiz tas deva viņam to vareno uzvaru, kad viņš ieraudzīja, ka viss Israēls bija atkāpies. Redziet, Israēls bija klausījies visvisādas ticības mācības un pārējo. Viņi visi, viņi visi gāja uz baznīcu. Viņi visi bija apgraizīti. Viņi visi gāja pie priestera un saņēma svētības pirms došanās kaujā. Taču, kad lieta nonāca līdz konfrontācijai, līdz pārdabiskajam, viņi visi izrādījās glēvuļi, jo viņi ieraudzīja kaut kādu pretestību. Un viņiem nebija drosmes, viņiem nebija tas, ko mēs šodien saucam, ielas valodā, viņiem nebija tā “ej un izdari to”. Viņiem kaut kā trūka. Viņi nespēja tur iznākt un cīnīties ar to milzi. Kāpēc? Bet viņus visus bija svētījis priesteris. Uz viņiem bija svētās svētības, un viņi bija metušies ceļos un varbūt bija svaidīti ar svētajiem ūdeņiem un ko nu tur vēl, bet tur nu viņi visi stāvēja. Taču, kad parādījās tik liela pretestība, viņiem tā nebija. Tur stāvēja Sauls, galvenais uzraugs jeb bīskaps, viņš tur stāvēja, plecu un galvas tiesu garāks par savu armiju.

107 Un viņš, Goliāts, meta izaicinājumu un sacīja: “Ja es viņu nogalināšu, tad jūs kalposiet mums. Bet, ja viņš nogalinās mani, tad mēs kalposim jums.” Taču pretestība bija pārāk liela. Viņa pirksti bija četrpadsmit collas gari, tas nozīmēja, ka viņa plauksta bija divdesmit astoņas collas plata. Paskatieties, kāda bija viņa plauksta! Viņa adata, aušanas adata, tāds bija viņa šķēps. Un iedomājieties, cik liela bija viņa galva, tā bija apmēram kā muca. Un viņam bija kādu collu vai divas bieza ķivere, no vara, bija viņam uz galvas. Paskatieties uz tām bruņām, uz bruņu daļām, kas bija kā šie logi ar žalūzijām, kurās viņš varēja elpot un kustēties, lūk, kā darbojās bruņas. Ar to lielo bruņukreklu, kas bija viņam uzvilts, kas tur karājās un svēra varbūt simts vai divsimt mārciņas, no vara, tas atradās uz viņa krūtīm. Ar pīķi, šķēpu savā rokā, kas bija varbūt trīsdesmit piecas pēdas garš.

108 Ko tik ienaidnieks nav spējīgs izdarīt, kad viņš domā, ka viņam ir pārsvars pār tevi! Ko, viņaprāt, viņš varēs izdarīt, kā viņš plātīsies! “Brīnumu laiki ir beigušies. Tu ar to galā netiksi.”

109 Taču tur iznāca kaut kāds sārtvaids zēns, kuram nebija nekādas teoloģiskas pieredzes, taču viņam bija pieredze, ka Dievs joprojām ir Dievs, ka Dievs tur Savu Vārdu. Un tur nu viņš pienāca. Un Sauls sacīja: “Uzgaidi, es...es iedošu tev bakalaura grādu.”

110 Viņš uzvilka viņam savu ķiveri, taču viņš tajā...viņš tajā pazuda, viņš neko par to nezināja. Viņš sacīja: “Es neko nezinu par tādām lietām.” Sacīja: “Es nezinu. Taču vienu lietu es zinu: vai tad jūs baidāties iziet, lai cīnītos ar to milzi? Un jūs stāvat šeit un saucaties par dzīvā Dieva draudzi, un atļaujat tam neapgraizītajam neticīgajam tur stāvēt un šādi lielīties?” Sacīja: “Es iešu ar viņu cīnīties!”

111 Ak, šodien mums ir vajadzīgs tāds vīrs, vīrs, kuram ir bijis pārdzīvojums!

112 Ko viņš izdarīja, ko izdarīja mazais Dāvids no Betlēmes? Viņš tur iznāca, lai cīnītos ar to milzi. Milzis nolādēja viņu savu dievu vārdā (dievu – daudzskaitlī), nolādēja viņu savu milžu...tas ir, savu dievu vārdā un iznāca tur un pateica: “Šodien es uzduršu tevi uz sava šķēpa, un es uzkārsu tavu līķi tur kokā un izbarošu tevi putniem.”

113 Tas sacīja: “Tu nāc man pretī kā filistietis, filistieša vārdā, bruņās un ar šķēpu, taču es eju tev pretī Tā Kunga Israēla Dieva Vārdā.” Kas tas bija? Vārds! Vārds: “Es nāku tev pretī ar Vārdu.” Sacīja: “Šodien es tev nocirtīšu galvu no pleciem.” Tas milzis iesmējās un metās viņam virsū. Bet Dāvis nekāpās atpakaļ, arī viņš metās tam virsū. Bija tikai viena maziņa vietīna, un Dievs ievirzīja

viņa akmeni.

114 Gulēdams tur kā bēglis, Dāvids aizdomājās par to, kāda bija tā lielā uzvara. Pēc tam viņš droši vien aizdomājās par psalmiem, kā reizēm viņš tur kalnos gulēja un nodevās pārdomām par Dievu. Viņš sacīja, ka viņš bija uzsējis Viņa baušļus uz sava gultasstaba un uz saviem pirkstiem, un visur, kur devās. “Es vienmēr skatīju To Kungu manā priekšā, vienmēr, un es nešaubīšos.” Viņš turēja Dievu savā priekšā. Un viņš bija ieguvis lielas uzvaras! Kad viņš kļuva tik ļoti iedvesmots (viņš bija psalmists), viņš pielēca kājās, paķēra savu spalvu un pierakstīja psalmus, un tos dziedāja. Viņš iegāja Garā un dejoja, un dejoja, un dejoja Garā. Viņš bija tik ļoti iegājis Garā, ka viņš dejoja garā, pierakstīdams tos psalmus. Un viņš, droši vien atcerējās dažādus psalmus: “Tas Kungs ir mans Gans, man nekā netrūks. Viņš guldina mani zaļās ganībās,” 23. psalms, “Viņš vada mani pie mierīgiem ūdeņiem. Viņš atspirdzina manu dvēseli. Ak, Viņš ved mani pa taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ! Un, jā, ja es iešu pa nāves ēnu ieleju, es nebaidīšos no ļaunuma. Tu esi ar mani.”

115 Un, kamēr viņš aizdomājās par šīm lietām, tā droši vien bija karsta diena, viņam sagribējās dzert, bija karsti, tecēja sviedri. No kalna augšas viņš varēja skatīties uz to ieleju lejā, no austrumu puses vai arī no rietumu puses, vai arī tā bija pilsētas rietumu puse, kur viņš skatījās lejup un redzēja, kā tur lejā atradās visi tie filistieši, viņu tur garnizonā bija tūkstošiem. Viņš ieraudzīja to veco aku, no kuras viņš reiz bija dzēris. Ak, viņš sāka domāt par to rītu, kad viņš veda savas aitas, veda tās ganībās, viņš gāja garām tai vecajai akai, jo tā bija lieliska ūdens vieta. Un tad viņš tur aizgāja un viņš dzēra to ūdeni, un dzēra, deva dzert savām aitām; tā bija tur Betlēmē, kur viņš dzirdēja savas aitas.

116 Tieši tur Dievs atkal dzirdina Savas aitas šodien – atkal Betlēmē, tas vēsais, svaigais Ūdens.

117 Viņš iesaucās: “Ja vien es atkal varētu padzerties no tās akas!” Es tagad grasos beigt, klausieties uzmanīgi. “Ja vien es varētu padzerties!” Viņa iekšiene iesaucās: “Ja vien es vēl reizi varētu padzerties no tās akas Betlēmē!” Viņa vēlmes bija pavēle tiem, kas viņu mīlēja. Atcerieties, viņa dvēsele brēca pēc tā ūdens malka. Un tiem, kas viņu mīlēja, viņa vismazākā vēlēšanās bija pavēle. Mums ir teikts, ka viens no...trīs no tiem vīriem sanāca kopā, vareni vīri. Viens no tiem viens pats bija nogalējis astoņus simtus. Otrs bija ielēcis bedrē un nogalējis lauvu. Cits bija paņēmis nūju un izsitis šķēpu no ēģiptieša rokām, nokāvis to ar viņa paša šķēpu un stāvējis šādi uz lēcu lauka, un nogalinājis trīs simtus sev apkārt. Vareni vīri! Tie bija pagāni. Paskatieties, no kurienes viņi bija.

118 Dāvids šeit simbolizē Kristu, Betlēmi, jo Kristus ir Dāvida Dēls. Tur nu viņš stāv, brēc pēc tā ūdens malka. Un viņa vēlme bija pavēle, es sacīju, tiem, kas viņu mīlēja. Trīs no tiem vīriem izvilka savus zobenus un piecpadsmit jūdzes kāvās ar vīriem līdz tai pilsētai. Kamēr citi turpināja cīnīties... Viņi bija drosmīgi kareivji, tie filistieši, daži no tiem bija divas reizes lielāki par viņiem. Taču viņi bija drosmīgi vīri, kas mācēja cīnīties. Viens no tiem bija nogalinājis...stāvējis vienatnē un nogalinājis astoņus simtus sev apkārt vienā dienā. Tie bija vareni vīri, viņi paļāvās uz Dievu. Viņi ticēja savam vadonim. Un viņi izcirta sev ceļu līdz turieni, līdz...daži no viņiem cirtās, bet kāds iesmēla ūdens spaini, un viņi cirtās vēl piecpadsmit jūdzes cauri tiem vīriem un atnesa to Dāvidam, lai viņš varētu padzerties.

119 Šeit Kristus ir parādīts gan kā Kēniņš, gan kā Kareivis, jo Viņš izcirta Sev ceļu. Viņš pārrāva ienaidnieka nāves rindas. Viņš pārrāva ienaidnieka rindas, lai mums varētu būt mūžīgā Dzīvība, mūžīgās Dzīvības Ūdeņi. Viņš aizgāja cauri līdz pat nāvei un Pats uzņēma uz sevis nāvi, un nomira nāvē, un atgriezās, lai mums varētu būt mūžīgā Dzīvība. Viņš ir gan Kēniņš, gan Kareivis. Mēs neuzvarējām, tas jau ir uzvarēts! Mēs neuzvarējām nāvi, Viņš uzvarēja nāvi mūsu dēļ! Viņš ir mūsu šodienas Dāvids. Viņš uzvarēja nāvi. Betlēmes Maize un Ūdens.

120 Betlēme bija centrs. Jūs, vēsturnieki, to zināt, ka tas bija centrs. Tas bija izcils kviešu apvidus, apūdeņošanas un pārējā dēļ. Viņi tur varēja ievākt lielas kviešu ražas. Un tur bija arī vislabākais ūdens. Tas bija Palestīnas maizes centrs un ūdens centrs.

121 Un šodien, nav nozīmes, cik daudz mums ir organizāciju, cik daudz tā saukto brāļu, un...varbūt viņi tādi ir, tomēr Kristus joprojām ir Betlēme ticīgajam. Viņš ir Maizes un Ūdens atrašanās vieta. Metodisti, tas jums nāks par labu; tas nāks par labu jums, baptisti, jums, pentakosti, visiem pārējiem. Tas viss atrodas vienā vietā, un tā ir Betlēme. Tieši no turienes nāk Dzīvības Maize un Ūdens. Jā.

122 Un tā, Viņš ir mūsu Maize, Dieva Maize un Ūdens mums. Viņš ir tas centrs, vienīgā vieta, kur tu vari atnākt un to iegūt, ir pie Viņa. Dieva Nams, Jēzus Kristus personā, mūsu Betlēme, mūžīgās Dzīvības Maize un Ūdens. Un Viņš ir Vārds, kļuvis par miesu. Lūk, kur ir Vārds, Dzīvības Maize un Ūdens. Vēstulē Ebrejiem 13:8 ir teikts: "Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi." Tas padara Viņu par mūsu Betlēmi, mūsu Maizes un Ūdens atrašanās vietu, vienīgo mūžīgās Dzīvības atrašanās vietu.

123 Paskatieties uz Dāvidu, kad viņš dabūja to ūdeni, viņš to neizdzēra. Viņš pateica: "Nedod Dievs! Tās ir to vīru asinis, kuri riskēja ar savām dzīvībām," aizejot uz turieni un atnesot viņam to dzērienu. Skatieties! Viņš izlēja to uz zemes kā dzeramo upuri Dievam. Āmen! Vīri un brāļi, tagad paceliet savu ticību tikai uz brītiņu. Viņš atteicās to izdzert. Viņš izlēja to uz zemes kā dzeramo upuri Dievam.

124 Cik ļoti tas atbilst Jāņa 3:16, ka Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka Viņš atdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu. Jēzus, Dzīvības Valdnieks, atnāca uz šejieni, Viņam nebija jāmirst. Viņš pats uzvarēja nāvi un izlēja uz zemes pats Savas Dzīvības Asinis, āmen, kā upuri par mūsu grēku. Viņš ir mūsu satriektā klints. Uz zemes, Savas dārgās, Dieva dotās Asinis.

125 Es dzirdēju, kā vienvakar kāds pateica savā vēstījumā, sacīja, ka viņi atnāca pie... Man šķiet, tas bija Billijs Grēms, vakar vakarā, es skatījos viņu, kad viņš pateica, ka viņš aizbrauca uz Izraēlu un devās uz Palestīnu, un viņš sacīja: "Es atbraucu ticēt jūsu ļaudīm," kaut ko tamlīdzīgu. Un es pavisam noteikti apbrīnoju viņu, ka vakar vakarā viņš parādījās tajā pasaulīgajā programmā. Daudzi no jums noraidījāt to vīru par to, ka viņš to izdarīja. Taču, paskatieties, šādi viņš parādījās visas valsts priekšā. Un viņš neatteicās no tā, viņš stingri stāvēja tieši uz tā, kam viņš ticēja. Un, protams, es apbrīnoju viņu par to. Un viņš pateica: "Es devos uz Izraēlu, un es pateicu viņiem: 'Es pielūdzu vienu no jūsu Bērniem,'" citiem vārdiem, apmēram tā."

126 Es nodomāju: "Billij, tas ir brīnišķīgi. Es gribētu redzēt to Dieva doto spēku, kas tev ir, lai stāvētu tur visa tā Holivudas spožuma vidū un liecinātu caur Jēzu Kristu. Taču Viņš nebija ebrejs." Jēzus bija Dievs, nevis ebrejs. Atcerieties, asins šūniņa nāk no vīrišķā dzimuma. Bet Viņā nebija nekas no cilvēka (ebreja vai pagāna), Viņš bija Dievs, radīts miesā. Mēs neesam glābti ar ebreja asinīm vai pagāna asinīm, mēs esam glābti ar Dieva Asinīm. Viņš bija Dievs, nekas mazāks. Viņš nebija ebrejs vai pagāns. Dieva radītās Asinis bija Viņā, mēs kļuvām... Ja Viņš būtu ebrejs vai pagāns, mēs visi esam pazuduši. Viņš bija Dievs miesā. Pareizi.

127 Es nepielūdzu ebreju, es pielūdzu Dievu, kad es pielūdzu Jēzu Kristu. Es nepielūdzu kaut ko izdomātu vai kaut ko vēsturisku. Es pielūdzu Jēzu Kristu, Jēzus Kristus klātbūtni tieši tagad, kas ir Viņa Vārds, kas ir izpaudies šajā periodā.

128 Dievs jau no sākuma katrā periodā iedalīja Savu Vārdu, un katru reizi, kad pienāca kāds no tiem periodiem, Dievs tam periodam sūtīja svaidītu pravieti. Noasa dienās, visu pārējo dienās, kad Viņš deva apsolījumus. Man nerūp, kādā stāvoklī bija nonākusi draudze, Viņš tā dara vienmēr, Viņš sūta svaidītu vīru. Jo Tā Kunga Vārds nāk pie praviešiem. Un tā nu viņš tur stāvēja, katrs pravietis, un tā laika organizācijas viņu nosodīja, taču viņš stāvēja uz Vārda un padarīja Vārdu dzīvu.

129 Jēzus bija Dieva Vārda pilnība, jo Viņš bija Dieva pilnība miesā, un Viņā mājāja Dieva pilnība. Dievs dzīvoja Jēzū Kristū. Dievs bija Kristū, salīdzinādams pasauli ar Sevi. Nevis ebrejs vai pagāns, bet Dievs! Tur nu Viņš stāvēja, padarīdams Sevi... Cik piemēroti! Un paša Dieva Asinīm bija jātiek izlietām uz zemes, kopš nevainīgajām Ābela asinīm un tā tālāk, lai izpirktu mūs. Viņš

nepaņēma Savu Dzīvību... Viņš neturējās pie Savas Dzīvības, Viņš sacīja: “Tēvs, vai ir iespējams, ka šis kauss pāriet Man garām? Taču, lai kā arī nebūtu, nevis Mana griba, bet Tava lai notiek.” Viņš padevās Vārdam.

130 Šodien mēs varam izdarīt to pašu. Jūs varat pieņemt savas ticības mācības, pieņemt savu *to un to* un virzīties ar to, kur vien jūs gribat; vai arī jūs varat pateikt: “Nevis mana griba, bet Tavējā lai notiek.” Atgriezieties atpakaļ pie tā Dieva Vārda. Nemiet savu spīguļus un Ziemassvētkus un dariet ar to, ko jūs gribat. Taču iedodiet man sirdī Jēzu Kristu, nav svarīgi, cik tas ir necils un kā cilvēki par to smejas, vai kas nu tur vēl. Pavērojiet tā būtību, pavērojiet, vai tas rīkojas tieši tā, kā rīkojās Viņš. Ja tas šādi nerīkojas un tas nesakrīt ar šo Vārdu, tad lieciet to mierā, tas nav Kristus, jo Kristus ir Vārds.

131 Un tā, mēs redzam, cik tas bija piemēroti: mūsu satriektā Klints, Viņa Asins Dzīvība, kas tika izlieta uz zemes, upuris par grēku grēciniekam. Mūsu Betlēme, Ūdens, Maize un Dzīvība, kas tika upurēta šķīstīšanai mums, netīriem grēciniekiem.

132 Ak, mans grēcīgais draugs, kā tu vari tik neprātīgi noraidīt tādu upuri, kad Dievs atdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu, upuri par grēku, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā Dzīvība? Kā jūs Viņā ienākat? Ar vienu Garu mēs visi esam kristīti vienā Betlēmē, Dieva Vārdā, kas ir Kristus, izpausts šim periodam.

133 Un katrs apsolījums, ko Bībele dod šim periodam, tas gaida, lai uz skatuves iznāk kāds pravietis, lai to izpaustu, Viņš apsolīja to saskaņā ar Maleahijas 4.[3] nodaļu. Tas tiks izdarīts. Nav nozīmes, cik muļķīgi domā cilvēki, tas vienalga tiks izdarīts! Tā pateica Dievs! Viņš ir spējīgs no šiem akmeņiem! Mūsu ticības mācības to nepieņems; ja mūsu draudzes to nepieņems, Dievs var atkal aiziet uz kūti, Viņš var aiziet, kur vien Viņš grib. Taču tur būs kāds, kas stāvēs par to Vārdu, kas ir izteikts šim laikam. Kādam Tas ir jāizpauž. Un tā nebūs kaut kāda grupa, nekad nav bijusi.

134 Ak, dēli, kareivji, noslēgumā. Es negribu jūs šeit aizturēt pārāk ilgi. Es tūlīt beigšu, ja Tas Kungs gribēs. Bez piecām, tas ir, bez sešām minūtēm vienpadsmit. Pievērsiet uzmanību, ak, dēli kareivji, tu, vīrieti šeit, kas pretendē saukties par dēlu! Vai tu zini, ko simbolizēja Dāvids? Dāvids simbolizēja Kristu, Viņš bija...Kristus bija Dāvida Dēls. Lūk, paklausieties, noslēgumā. Tie pagānu kareivji, daudzi no viņiem, ievērojiet, viņi bija no visurienes, taču viņi zināja, ka tas bēglis bija svaidīts. Viņi zināja, ka Dāvidu bija noraidījusi viņa paša tauta, taču viņi zināja, ka uz viņa bija svaidījums. Viņi redzēja to. Tāpēc viņi stāvēja cieši viņam blakus, nāve vai dzīvība! Viņi bija drosmīgi cilvēki, nebija nozīmes, cik ļoti tam neticēja ārējā pasaule.

135 Viņa paša ļaudis bija izmetuši viņu ārā. Viņi negribēja ar viņu nekā kopēja. Sauls bija viņu padzinis, konfesijas galva bija viņu izmetis, un viņam nebija ar viņu nekā kopēja, padome bija viņu izmetusi, un viņš kļuva par bēgli. Viņam bija jāiet, kur vien viņš varēja. Viņš atradās tur kalnos, taču tur bija neliela vīru grupiņa, kas bija no pagāniem un pārējiem, kuri skatījās uz to vīru, un viņi zināja, ka viņš ir topošais ķēniņš.

136 Tāpat arī šodien notiek ar īstenajiem, drosmīgajiem tā Vārda ticības kareivjiem, kuri zina, ka Vārds ir apsolījis, ka Jēzus Kristus atgriezīsies. Mūs neinteresē tie miljoni dolāru no *turienes* un miljoni dolāru no *šejiens*. Mani interesē Jēzus Kristus atgriešanās. Ak, Dieva dēli, kareivji, kas ar jums notiek, kā jūs stāvat šodien? Kad mēs redzam, ka Bībelē ir paredzēts, ka šodien Viņš ir bēglis, padzīts no Savas draudzes, padzīts no organizācijām. Un jūs zināt to. Nav nekādas vajadzības to slēpt, tā ir patiesība. Bībelē ir teikts, ka tas notiks tādā veidā. Izejiet ārā no tām zvēra zīmēm!

137 Paskatieties uz tiem vīriem! Viņi izvilka savus zobenus. Kas tas bija? Viņa vēlēšanās bija vēsa ūdens malks. Dāvidam! Kāda līdzība šodienai – Mūsu Dāvids, Kristus, mēs zinām, ka Viņš tiek saukts par sektantu, Viņš ir nomests malā, fanātiķis visā, draudžu noraidīts. Viņi ir ielikuši šajos Ziemassvētkos savas ticības mācības un pārējās lietas, līdzīgi, kā viņi izdarīja tajos pirmajos. Mēs to zinām, taču mēs zinām, ka šis Vārds vienmēr ir īstens, un Tam noteikti ir jāpiepildās. Un Kristus

vēlēšanās ir, lai vīri, kareivji nostājas! Āmen!

138 Ak, atnāciet, nostājieties kopā ar mani, man blakus. Es stāvu briesmīgā vietā. Šodien es metu izaicinājumu! Šīs magnetafona lentas iet pa visu pasauli. Es izaicinu to vīru, to kareivi, kas mīl Jēzu Kristu, kurš zina, ka šodien ir jāpiepildās šīm lietām, brāļi, atnāciet, nostājieties man blakus un izvelciet Dieva Vārdu. Aizmirstiet tās izžuvušās ūdenstvertnes un sasmakušās konfesijas, kurās jūs dzīvojat. Izvelciet svaigu Dieva Vārdu, iedosim Jēzum kārtīgu svaiga vasarsvētku Ūdens malku! Tā ir Viņa vēlēšanās šodien – atpakaļ pie oriģinālajiem vasarsvētkiem, atpakaļ pie Vārda! Ir pravietots, ka mēs tā izdarīsim, Maleahijas 4.[3.] nodaļa: “Piegriezt atpakaļ bērnu ticību tēviem.” Kurš gan nostāsies šajā rītā?

139 Kā Dāvids, mēs zinām, ka Dāvids nāk pie varas. Jēzus Kristus pārņems pasauli. Viņš iemantos zemi, Viņš būs zemes Kēniņš. Šodien Viņš ir atraidīts, Viņš ir bēglis starp Saviem ļaudīm. Protams, Viņš ir bēglis šai pasaulei, vienmēr tāds ir bijis. Taču šodien Viņš ir bēglis pats Savai draudzei, viņi noraida Viņu, viņiem patīk viņu ticības mācības un augsti amati Vārda vietā. Viņi neļauj tam izpausties. Viņi neļauj tam būt sludinātam Viņa spēkā. Viņi ir no tā atdalījušies, tieši tā, kā ir teikts Bībelē, ka viņi to izdarīs Atklāsmes 17. nodaļā. Ko tad viņi dara? Sabrauc šodien uz šejieni un visi ieiet tajā Baznīcu Padomē. Katolicisms un protestantisms apvienojas, izveidodami zvēra zīmi un tēlu. Bet protestanti uz tā uzķeras, pentakosti, it visur. Lieli vīri brauc uz Romu, no pentakostiem, un atgriežas, sacīdami: “Visgarīgākā vieta!” Un Teksasā un visās citās vietās viņi atveras un izrāda izpratni par krusta ceļu un pārējo, zinādami, ka tās ir ticības mācības, kas ir injicētas šajā Vārdā.

140 Ak, jūs, Betlēmes iedzīvotāji! Aleluja! Es aicinu vīrus, kareivjus, kuri nebaidās. Mani neuztrauc, vai tur stāvēs astoņi simti no vienas puses un desmit tūkstoši no otras, man vajag kareivjus, kuri nāks kopā ar mani un izcirtīs caurumu šajās neticīgo filistiešu rindās, ar kuriem Vispasaules Padome ir aplenkusi Dieva Vārdu, mēģinādami padarīt to par ticības mācību un iebartot cilvēkiem. Ir Aka, ir Avots, pieejams Dāvida Namā, Betlēmē, pret grēku un netīrību. Brāļi, grēks ir neticība Viņa Vārdam!

141 Kurš gan kareivis var redzēt Tūkstošgadu Valstības tuvošanos? Kurš kareivis var redzēt šo vareno Svēto Garu atnākam Jēzus Kristus veidolā, burtiskā Kristus ķermenī, lai atkal sāktu valdīt – stājieties man blakus! Stājieties man blakus! Izcirtīsimies cauri šai konfesionālajai ticības mācībai! Izlauzīsimies tam cauri! Viņš alkst pēc laba, svaiga vasarsvētku Ūdens malka, oriģinālo vasarsvētku, nevis te visvisādu trokšņošanu, kliegšanu, brēkšanu. Es ar to domāju īstenu kristību ar Svēto Garu, kas atkal rada cilvēkā Jēzus Kristus Dzīvi.

142 Piedodiet man, ja es jūs aizskāru. Nē, nevajag! Es daru to Kunga Jēzus Vārdā. Atgriezieties atpakaļ! Nostājieties, jūs, drosmīgie vīri, kuri redz tur stāvošo Dāvidu, Jēzu Kristu, bēgli Savā draudzē, kuru ir izlikušas ārā viņu ticības mācības. Tur plūst svaigs Avots. Āmen. Ir spēks, lai atkal atdzīvinātu šo Vārdu, ir pravietots, ka tas īstenosies šajā laikā. Dievs pateica, ka tas notiks. Tam noteikti ir jāpiepildās. Jūs nekad neizdarīsiet to tajā armijā, kurā jūs esat šobrīd. Jūs, pentakosti, esat aplenkuši paši sevi, līdz ar visām pārējām organizācijām, samaisīdami to ar ticības mācību.

143 Ak, Dieva vīri, kur ir tas Zobens? Mūsu Kungs vēlas svaigu ūdens malku. Man nerūp, vai tā būs dzīvība vai nāve, izcirtīsimies tam cauri! Tik grūti ir stāvēt vienam! Es aicinu vīrus nostāties man blakus, nostāties ar Vārdu! Kas ir teikts šajā Vārdā, dariet to tieši tā, kā saka Vārds. Man ir vienalga, ko saka kāds cits, turieties pie tā tādā veidā, jo tā ir vienīgā lieta, kas varēs izcirsties. Izlauzīsimies līdz Betlēmei, patiesajam Dieva Ūdenim!

144 “Ja cilvēks paliks Manī un Es viņā; ja jūs paliksiet Manī un Mani Vārdi jūsos.” Palikt, nevis vienkārši lēkāt no vienas vietas uz otru un mainīt savu draudzes locekļa apliecību no vienotības uz divvienīgajiem un uz trīsvienīgajiem, un atpakaļ uz prezbiterieti, luterāni. “Paliksiet Manī,” bet Viņš ir Vārds, “Mani Vārdi paliks jūsos! Nebaidieties no astoņiem simtiem vai astoņiem miljoniem. Es stāvēšu jums blakus. Es atkal gribu padzerties no tās Akas.”

145 Dievam būs ļaudis, kuri dzers no tās Akas! Aleluja! Varbūt jūs domājat, ka es esmu jucis prātā, un varbūt tā arī ir, bet tādā gadījumā es esmu jucis prātā Kristus un Viņa Vārda dēļ. Ja man ir jāsaucas par muļķi, tad lai sauc mani par muļķi Viņa Vārda dēļ. Es nekad neesmu bijis pret cilvēkiem tajās organizācijās. Es esmu pret to sistēmu, kas nelaiž iekšā Dieva Vārdu. Cirtīsimies, kareivji! Stājieties mums blakus. Dosimies uz to Aku. Viņš ir mūsu Betlēme.

146 Tās vecās ūdenstvertnes, vispasaules Draudžu Padomes šobrīd organizējas. Atjaunosim svaigu Dieva Vārdu, nevis konfesiju. Neņemsim kaut kādu ticības mācību – tās ir vecas, sasmakušas ūdenstvertnes, kas krita pirms četrdesmit gadiem, pirms divdesmit gadiem, pirms trīsdesmit gadiem vai pat pērn. Es gribu Dieva Vārdu, kas ir apsolīts šodienai. Lūk, ko Viņš grib, lai es dzertu – šo Vārdu šodien! Tā ir mazā Betlēme, tā ir noraidīta.

147 Tas... Es zinu, tas tā patiešām ir, jūs domājat: “Nu, ja mana...” Jā, tā tas ir, viņi uzskatīja, ka Viņam būtu jāpiedzimst Jeruzalemē. Viņi uzskatīja, ka Viņam būtu jāpiedzimst tur, kur atradās viņu konfesijas vadība. Taču Viņš to visu apgāja. Viņš atnāca uz vietu, ko sauca “Betlēme”, jo tieši tas Viņš bija. Aleluja! Viņš nenāk pēc metodistiem, baptistiem, prezbitēriešiem vai pentakostiem. Viņš nāk pēc Līgavas, Jēzus Kristus. Lūk, kam Viņš atnāks pakaļ. Varbūt jums tas šķiet dīvaini, taču noticiet tam!

148 Vai redzat šīs līdžības? Tās neatnāks nekā citādāk, tikai saskaņā ar Vārdu. Tā ir vienīgā vieta, kur Viņš varēja piedzimt, tai Betlēmē. Lūk, kāpēc tai bija jābūt tai mazajai, necilajai vietai. Lūk, kā tam ir jābūt šajā rītā – tam ir jābūt tādā pat veidā caur apsolīto Vārdu. Tieši tā. Filistiešu Draudžu Padome šobrīd organizējas, nostiprinājušies it visur apkārt mūsu Betlēmei. Apkārt šiem Ziemassvētkiem, viņi ir izvietojušies tur apkārt, it visur, viss ir izdaļots ar pasaulīgu ārišķību. “Ak, mēs atnesīsim pasaulei mieru!” Pāvests Lutērs...Jānis, kā nu viņu tur sauca, viņš sapulcinās, un visi lielie draudzes bīskapi, Apvienotā Draudžu Padome un Vispasaules Padome, visi apvienosies. Kā divi var iet kopā, ja viņi nav vienojušies? Āmen!

149 Ir tikai Viens, ar kuru jūs varat iet kopā, tas ir Jēzus Kristus. Kādā veidā jūs varat iet kopā ar Viņu? Kad jūs piekritīsiet tam, kas Viņš ir – Vārds. Neļaujiet, lai tas jūs atstāj.

150 Man nerūp, cik daudz viņiem ir ārēja spožuma: “Tev ir jāizdara *tas*, citādāk mēs aizvērsim tavu draudzi, kurā tu esi.” Man nerūp, ko viņi aizvērs, tam nav nekāds sakars ar Vārdu. Tieši tā. Uz kurieni jūs dodaties? Tieši uz turieni, kā ir teikts Vārdā, to jūs darīsiet – ejat atpakaļ, pilnībā ietērti pasaulīgos spīguļos, ar visvisādiem pasaulīgiem solījumiem, taču tas viss ir miljoniem jūdžu tālu no Vārda. Lūk, kur tas ir šodien, atkal Ziemassvētki, lai nepielaistu mūs pie Vārda apsolījuma. Taču Tas piepildīsies. Dievs ir spējīgs no šiem akmeņiem radīt Ābrahāmam bērnus. Ak, cenšas nepielaist tos īstenos, patiesos Betlēmes iedzīvotājus pie mūžīgās Dzīvības, lūk, kāds ir viņu mērķis.

151 Celieties, dēli un kareivji, izcirtīsimies atpakaļ uz mūsu oriģinālo Betlēmi! Atcerieties, kad Dāvids ieņēma savu troni. Tie vīri stāvēja ar viņu, ko viņš zināja...viņi zināja, ka viņš sēdīsies tronī. Viņi zināja, ka Dāvids sēdēs tronī, nebija nozīmes, cik ļoti viņš bija noraidīts. Viņš bija sliktākais bēglis tai zemē. Un tāpat ir ar īsteno Dieva Vārdu šajā rītā, organizācijām tas ir kas svešs. Paskatieties, ko viņi ir izdarījuši. Tas jums ir skaidri redzams.

152 Cilvēki mēģina pateikt: “Brāli Branham, tu dauzi draudzi.” Es dauzu tās sistēmas. Draudze ir Jēzus Kristus, nevis kāda sistēma.

153 Un šodien, paskatieties, ko viņi ir izdarījuši, paskatieties, ko viņi dara. Un jūs redzat, ko viņi dara – viņi mēģina cilvēkus atturēt no Tā. Viņi arvien ciešāk apstāj to Aku, lai pārliecinātos, ka neviens nedzers no Tās. Taču, ak, Dieva kareivji, es ticu, ka Jēzus Kristus reiz atnāks godībā, es ticu, ka Viņš atnāks un sēdīsies Sava Tēva Dāvida Tronī. Kaut arī Viņš ir bēglis (Viņa Vārds šajā rītā), Viņu ir noraidījuši Viņa paša ļaudis, tāpat kā reiz Dāvidu, organizācijas ir padzinušas Viņa Vārdu, tās ir padzinušas, kaut arī Dievs atnāk un apstiprina Savu tīro Vārdu. Nestāstiet man! Daudzu gadu garumā it visur valstī, un viņi arvien vairāk attālinās no Tā.

154 Nesen es pateicu par Žaklīnu Kenediju... Cik bieži es esmu pārmetis jums, sievietes, to, ka jūs apgriezāt matus, lietojat kosmētiku, jūs, pentakostu sievietes, apgriezāt savus matus, par ko Dievs ir pateicis, ka tas ir...šādi darot, jūs padarāt sevi par ielas prostitūtām. Un, saskaņā ar Dievu, jūsu vīram vairs nav tiesību dzīvot kopā ar jums. Sieviete, kas apgriež savus matus, apkauno savu galvu, kas ir viņas vīrs. Tieši tā. Ko tad lai es saku par to? Un jūs man to pārmetat, es saņemu vēstules: “Tu, vecais īgņa!” Viss kārtībā, Ēliju viņi saukāja tādā pat veidā. Viņi apsaukāja katru Dieva Vārdu, katru reizi, kad Vārds tika dots, apsaukāja to.

155 Nesen kāds pateica: “Mēs taču ticam, ka tu esi pravietis.”

156 Es nekad tā neesmu teicis, es nesaku. Es neesmu pravietis, es esmu vienkārši Dieva kalps, kurš šeit cenšas pateikt jums patiesību. Tas arī viss. Atļaujiet man jums pateikt, Dieva Vārds stāv par to! Viņš sacīja: “Ciānas meitas, zars, kas tajā dienā izbēga no visas tās samaitātības, tas būs godpilns Tā Kunga acīs.” Cērtieties cauri, sievietes, jums ir tas, kam ir jāizlaužas cauri, pasaulīgā Holivuda un filmas, un visi tie televīzijas mēsli, ko jūs mēģināt atdarināt, ģērbjaties seksuāli, kad ejat uz ielas.

157 Un kāds pateica: “Cilvēki taču grib, lai tu iemāci viņus, kā saņemt Svēto Garu un kā saņemt...”

158 Tu saki, ka tev ir Svētais Gars, bet pēc tam noraidi Vārdu? Tava paša dzīve pierāda, ka tev Viņa nav. Saprotat? Lūk, es neesmu dusmīgs, es vienkārši stāstu jums, kas ir patiesība. Paskatieties uz sevi un noskaidrojiet. Pāvils sacīja: “Ja eņģelis no debesīm mācīs kaut ko citu, lai viņš ir nolādēts,” Galatiešiem 1:8. Tā tas ir.

159 Kā būtu, ja Žaklīna Kenedija... Viņa ir noteikusi sieviešu modi ar visām tām uzpūstajām frizūrām un pārējām lietām, kas tur viņām ir, visas tās seksuālās drēbes, kā tās grūtnieču kleitas, un pārējais. Ikviena sieviete valstī grib tādu nēsāt, arī jūs, pentakostes. Redz, Žaklīna Kenedija nekad nav dzirdējusi tādu vēstījumu. Ja viņa būtu to dzirdējusi, viņa varbūt jau sen būtu nožēlojusi grēkus. Taču jūs, pentakostu sievietes, dzirdat to dienu no dienas un gadu no gada, un vienalga jūs nedarāt neko attiecībā uz to! Aleluja! Vienā no šīm dienām Dievs nogurs! Dievs nogurs. Nu, es zinu, ka jūs domājat, ka es esmu sajucis prātā. Tā tik turpiniet, viss kārtībā. Viņi tā ir domājuši visos periodos, kad Vārds... Saprotat?

160 Ak, kareivji, izvelciet to Zobenu, stāvēsim par visu to, par ko stāv tas Zobens! Tiksim līdz tai Akai, kur ir “tas Avots, Asins pilns, kas no Imanuēla vēnām plūst”. Nevis no ebreja, bet no Imanuēla, Dievs ar mums, vēnām, “kur grēcinieks, kad tajā avotā gremdēts tiek, tam visi vainas traipi zūd”.

161 “Un no Betlēmes nāks Valdnieks, kurš valdīs pār Manu tautu.” Svētais Gars šodien valda pār cilvēkiem, un Svētais Gars ir Vārds. Vai pareizi? Un tā, noslēgumā, cieņpilni. Viņš valda pār cilvēkiem. Nav nozīmes, ko domājat jūs – esiet saskaņā ar Vārdu. Ja jūs neesat saskaņā, tad Svētā Gara tur nav; jūs liecināt par savu liecību, nav nozīmes, ko jūs sakāt. Jūs varat lēkāt augšup un lejup, runāt mēlēs un skraidīt pa grīdu, joprojām apgriezt matus un darīt tās lietas, ko jūs darāt; tas liecina pret jums, ka tas tā nav.

162 Betlēmes iedzīvotāji, lai Dievs jūs svētī, laužīsimies cauri! Kristus grib īstu draudzi. Viņš grib Līgavu. Izcirtīsim sev ceļu. Izejiet no šejienes, aizvāciet prom visas tās ticības mācības, lai īstenie dzērēji varētu atgriezties atpakaļ un padzertos īstenu, vēsu vasarsvētku Ūdeni, kas reiz plūda no tās varenās Akas. Tas joprojām plūst. Vai jūs negribat atnākt šodien un noticēt tam no visas sirds, kad mēs uz brītiņu nolieksim mūsu galvas?

163 Man šeit ir daudz kas, par ko man būtu jāparunā. To neļaus laiks, pulkstenis ir jau vienpadsmit. Es gribētu zināt, cik daudzi no šeit klātesošajiem kareivjiem, jūs, kalpotāji, methodists, baptists, prezbitērietis, katoļu priesteris, lai kas tu nebūtu, vai tu pārliecinājies? Es zinu, ka es neesmu garīdznieks. Varbūt es iznācu no tuksneša ar saraustītu *šo, to* un *šito*, taču šis ir Vārds. Bet

jūs noticiet, ka tas tā ir, un noticiet, ka tas ir Vārds, tā ir Betlēme. Jēzus sacīja: “Cilvēks nedzīvos ar maizi vien, bet ar katru Vārdu, kas iznāk no Dieva mutes.” Bet Vārds ir šeit, Bībele. Cilvēks dzīvos ar Šo, un Viņš ir tas Vārds.

164 Ak, kareivi, vai tu izvilksi Dieva Zobenu un pateiksi: “Esmu beidzis ar tām tradīcijām, es atgriežos pie Vārda, es atgriežos pie patiesības.” Sievietes, vīrieši! Sievietes, vai tiešām jums nav kauns no sevis, kā jūs rīkojaties? Vai šajā rītā jūs gribat, šajos Ziemassvētkos, atnākt atpakaļ un atspoguļot īsteno Jēzu Kristu?

165 Un tā, ar noliektām galvām un visiem aizverot acis, vai jūs pacelsiet savu roku, pateiksiet: “Palūdz, brāli Branham. Patiešām, savā sirdī es gribu to izdarīt. Es esmu...es tam ticu.” Lai Dievs jūs svētī. Ak, kalpotāji, sievietes, it visur!

166 Betlēmē, Betlēmē atrodas Dieva Maize un Ūdens, Kristus, mūsu godpilnā Betlēme. Kā mēs Viņā ienākam? 1. vēstule Korintiešiem 15: “Vienā Garā mēs visi esam kristīti noslēpumainajā Jēzus Kristus Ķermenī.”

167 Mēs barojamies ar Viņa Vārdu, ne ar ko citu, tikai ar aitu Barību! Ar to Vārdu! Ar neko citu. Jūs nevarat ielikt Tajā nekādas ticības mācības, mēs to neklausīsimies. It nemaz. Jūs sacīsiet: “Bet tas taču ir *šādi*.” Ja Bībelē ir teikts, ka tas ir *šādi*, tad tieši *šādi* mēs to gribam. Mēs negribam, lai tam ir kas pielikts. Mēs gribam to tieši tādu, kāds tas ir.

168 Ak, Dievs, mūsu Tēvs, šodien uz zemes joprojām ir alkstošas sirdis. Kāpēc mazā Betlēme? Savā vājajā, neizglītotajā veidā, Kungs, es centos iedot šai nelielajai grupīnai...kura mani mīl, es zinu, ka viņi mīl, Kungs. Un es mīlu viņus. Un es mīlu viņus tik stipri, ka, Kungs, es esmu dedzīgs par viņiem. Es negribu redzēt viņus iejauktus tajās varenajās lietās un atdalītus tad, kad jau būs par vēlu, un redzēt tās nabaga dvēseles tur cietumā, un zināt, ka reiz viņiem bija iespēja.

169 Kungs Dievs, šodien, nav svarīgi, ko domā tā varenā Jeruzaleme un ko Gileāda un Ramota Gileādā, un kas nu vēl, Šīlo un tās lielās pielūgsmes vietas, lai kur tās arī nebūtu. Ir Betlēme. “Vai tu neesi mazākā no tām visām? Taču no tevis!” No metodistiem, baptistiem, presbiteriešiem; katoļi, tā varenā galvaspilsēta; un Ramota Gileādā, kur cīnījās Luters; un Šīlo, kur, varbūt, cīnījās Veslijs; un daudzas citas vietas. Taču, Kungs, Kungs, Tu uzcēli pentakostu grupu, bet viņi pagriezās atpakaļ un ir izdarījuši to pašu!

170 Jēzu Nācarieti, es lūdzu Tevi, Kungs, dāvāt tiem kareivjiem, kuri ir visās tajās ticības mācībās, piecelties Tavā Vārdā, izcirsties cauri visām tām ticības mācībām un atgriezties atpakaļ pie tā patiesā, neapgānītā Dieva Vārda, noliekot malā ikvienu nastu, kas tik viegli viņus sapin, nolikt malā katru stundu, kuru viņi tik muļķīgi šeit iznieko, cenšoties iegūt organizācijas locekļus. Kungs Dievs, dāvā viņiem atgriezties pie tā, lai atvestu jaunatgrieztos pie Jēzus Kristus; nepagodināt kaut kādu organizāciju vai kādu cilvēku, bet Jēzu Kristu, tikai Viņu.

171 Tie vīri cīnījās tieši par Dāvidu. Tieši Dāvida dēļ viņi riskēja ar savu dzīvību. Un tie lielie, varenie kareivji bez bailēm, viņi izcīnīja sev ceļu, jo tā bija viņa vēlēšanās. Tā bija viņa vēlēšanās – padzert no tās akas.

172 Kungs Dievs, varbūt mēs to nejūtam, vienkārši to vilkmi, taču, redz, tā ir Tava vēlēšanās – lai notiktu tās lietas. Kā Tu pateici Jānim: “Tā mums pienākas...tas ir, mums vajag piepildīt visu taisnību.”

173 Mums pienākas, kā šodienas kalpotājiem, uzmanīt, lai tiktu sludināts šis Vārds, uzmanīt, lai tas tiktu izdarīts. Mums pienākas, vīriem, kas dzīvo šajā stundā. Šodien uz zemes ir izcili vīri, ak Dievs, viņi tur atrodas, ļauj viņiem ieraudzīt to un satvert Zobenu! Nav nozīmes, kāda ir pretestība; ja Dievs ir ar mums, kas var būt pret mums? Mūs neuztrauc, vai mēs riskējam ar mūsu sabiedrisko dzīvi. Mūs neuztrauc, vai mēs riskējam ar *to, šito* vai *to*. Mēs gribam dabūt atpakaļ Dzīvības Ūdeni!

174 Ļauj mums aiziet uz Betlēmi, Kungs, ļauj ikvienam no viņiem. Ļauj visām šīm sievietēm,

kuras neapšaubāmi, ja viņas ir pacēlušas savas rokas, viņām kļuva kauns par sevi. Ļauj viņām apjaust, ka vienā no šīm dienām ar tiem cilvēkiem notiks līdzīgi kā ar Kenedija kungu. Ar viņiem notiks tāpat kā ar visiem cilvēkiem – viņiem ir jānomirst. Šīs sievietes mirst. Es mirstu. Mēs visi sadegam šeit uz zemes, un mēs zinām, ka tas ir tikai īss laiciņš, mums ir atlikušas tikai pavisam dažas dienas. Un, Dievs, tā vietā, lai censtos uztaisīt lielas sistēmas, Kungs, dāvā vīriešiem un sievietēm šajā rītā ieraudzīt, ka tā ir Ķēniņa atnākšana.

175 Ak, Dievs, tā varenā Ķēniņa, Jēzus, atnākšana! Un tas... Un mēs saprotam, Dievs, ka katrs no tiem vīriem, kas izvilka to zobenu un cīnījās par Dāvidu, kad tas bija bēglis – kad viņš nāca pie varas, viņš iecēla viņus par pilsētu valdniekiem. Ikviens no viņiem saņēma pilsētas. Un Tu esi apsolijs to Bībelē, ka mēs saņemsim pilsētas. Ak, Dievs, kā pagāni... iekrita būt mantiniekiem caur pagāniem, lai mēs varētu būt Viņa svētuma un Viņa tainīguma līdzdalībnieki! Atļauj mums šodien, Kungs, kā vīriem kareivjiem, paņemt to Vārdu, zinot, ka tie, kas stāv par Viņu šajā stundā, viņi būs pilsētu pārvaldnieki. Ne tas, ka mums gribētos būt valdniekiem, taču mēs gribam būt kalpi Tev, Kungs. Ak, Dievs, mēs redzam vīziju par to maziņo mazākumu, par to maziņo grupiņu, par to, ko sauc par fanātismu... Pāvils savā laikā sacīja: “Tas, ko sauc par 'maldu mācību,'” par ārpātu. Tieši tur es gribu cīnīties, Kungs. Tavs Vārds ir patiesība! Un Tu esi Vārds, tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

176 Ak, Dievs, svaidi mūs ar Tavu Vārdu un piepildi Tavu Vārdu, kas ir apsolijs šai dienai. Lai mēs iznākam no šīs ēkas šajā rītā kā mirdzoši Dieva instrumenti. Lai mēs ejam ar to Zobenu, tam mirdzot gaisā, nocērtot ikvienu nastu un visu pārējo, līdz mēs spēsim atvest cilvēkus atpakaļ pie Kristus un atnest mūsu Kungam vēsa, svaiga ūdens malku to visu veco sastāvējušos ticības mācību vietā. Lai cilvēki padzējas no tā Avota īstenu, vēsu, atsvaidzinošu vasarsvētku svētību, lai tas svētītu Viņa sirdi un atvestu Viņu atpakaļ mūsu vidū. Dāvā to, Kungs. Es lūdzu Jēzus Vārdā.

177 Kamēr mūsu galvas ir noliekas, lai pianiste jeb ērģelniece, vai kas nu vēl, pienāk pie ērģelēm, klavierēm; es gribu, lai mēs klusiņām nodziedam, lūk, ko: “Ir kāds avots, asins pilns, kas no Imanuēla vēnām plūst; kad grēcinieks tajā gremdēts tiek...” Grēcinieks, kas ir grēcinieks? Neticīgais. “Neticīgais gremdēts tiek.” Neticība kam? Vārdam. Ak, tie ebreji negribēja ticēt tam, ka viņi ir neticīgi, viņi uzskatīja, ka viņi ir glābti, taču Dievs zināja, ka viņiem bija vajadzīgs Glābējs. Viņi lūdzās, lai viņiem tiek dots kareivis, Dievs deva viņiem Mazuli, Glābēju. Viņš zināja, kas viņiem bija vajadzīgs. Tā bija viņu Dāvana Ziemassvētkos. Tieši tas šodien ir vajadzīgs jums, tieši tas šodien ir vajadzīgs man – Glābējs no manas neticības, Glābējs no jūsu neticības. Kamēr mēs dziedāsim, tagad vienkārši lūgsimies par to mūsu sirdīs. Tikai, lūdzu, lūdzieties patiesi, draudze.

Ir kāds avots, asins pilns,

Kas no Imanuēla vēnām plūst;

Un, kad grēcinieki (neticīgie) tur iekšā tiek (nevis draudzes locekļi, lūk...) gremdēti... (lūk, kur tiek iegremdēti draudzes locekļi)

Visi viņu grēku traipi zūd.

Visi viņu grēku traipi zūd,

Visi viņu grēku traipi zūd,

Un grēcinieks...

178 Kungs Jēzu, es tagad lūdzu, lai Tu mūs pieņem. Es uzlieku sevi šeit kopā ar šo grupu, Kungs. Paņem prom no manis visu manu neticību, Kungs. Dāvā man nomirt, Kungs, kā iebrēcās Samsons, dāvā man nomirt līdz ar šiem filistiešiem. Dāvā man darīt visu to, kas man varbūt būs jādara, taču, Dievs, attīri manu dvēseli. Aizvāc prom visas šaubas. Ja šajā Vārdā ir kaut kas tāds, kam es neticu, Kungs, un ja šeit nav kaut kā tāda, ko Tu esi apsolijs, ko es neredzu, ka mana dzīve neapstiprinātu to Vārdu, kas ir šai dienai, tad, Kungs, piedod man. Piedod man, Kungs.

179 Dāvā man drosmi. Ak, Kungs, man ir vajadzīga drosme, lai to visu nocirstu, lai pārrautu to sienu, jo es zinu, ka tā ir Tava vēlēšanās. Tu izteici to, tam tā ir jābūt šajā dienā: “Un kā bija Sodomas dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls.” Mēs redzam to pēdējo darbību, pēdējo zīmi, kas tika dota draudzei. Tā bija pēdējā zīme, ko redzēja Ābrahāma dabiskais dzimums, pirms uguns sadedzināja pagānu pasauli. Un tāpat tā ir pēdējā zīme, ko ieraudzīs Viņa ķēnišķīgais dzimums, pirms uguns sadedzinās pagānisko pasauli. Tu... Kungs, lai viņi ierauga, ka tieši tāds bija tas iemesls, kāpēc Jēzum vajadzēja piedzimt Betlēmē. Tas bija Tavs Vārds. Tas bija Tavs apsolījums. Svētī viņus tagad, Tēvs. Es atdodu viņus Tev kā trofejas. Un lai mēs kopā, Kungs, izvelkam šodien Vārdu un maršējam uz priekšu Jēzus Vārdā. Āmen.

180 Lai Dievs jūs svētī. Vai jūs mīlat Kungu Jēzu? Vai jūs ticat, ka tā ir patiesība? Paceliet savas rokas, ja jūs ticat, ka tā ir patiesība. Paldies jums, draugi. Paklausieties, es... Man šķiet, ka ieraksts ir izslēgts... Saprotiet, runādams šeit, es runāju ne tikai jums. Šī lenta apies visu pasauli, un to dzirdēs vīrieši un sievietes visā pasaulē. Mēs aizsniedzam vienu valsti pēc otras, valsti pēc valsts, viņi vienkārši... viņi tur apsēžas ar nelielām trubiņām ausīs un runā to uzreiz simtiem un simtiem cilvēku visā pasaulē.

181 Un zini, tas ne... Lūk, jūs, sievietes, es negribu aizskart jūsu jūtas, kad es stāstu jums šīs lietas. Taču, ja jūsu gans jums to nestāsta, tad ar viņu kaut kas nav kārtībā. Viņam pietrūkst drosmes to darīt. Viņš slēpjas aiz organizācijas. Vai arī viņš ir kā Lats, kas sēdēja tur, pirms nonāca uguns; viņam vienkārši nebija tā īstenā... tā īstenā, kas ir vajadzīgs, lai tur nostātos. Viņš... Tas ir pateikts Bībelē: “Sodomas grēki ik dienas mocīja viņa taisno dvēseli.” Viņa dvēsele visu labi saprata, taču viņam nebija tā īstenā, kas bija vajadzīgs, lai tur nostātos un to nosodītu. Un draudzes gans, kurš nepateiks sievietei, ka apgriezti viņas matus ir nepareizi, un arī nēsāt tādu apģērbu, ar to cilvēku kaut kas nav kārtībā.

182 Un jūs, vīrieši, jūs, vīrieši, kuri ļaujiet savām sievietēm darīt tādas lietas, kas notiek ar jums? Kas notiek ar jums? Tu vadā savu sievu pa pilsētu kā publisku prostitūtu, bet pēc tam iepļaukāsi pa seju kādu vīrieti, ja viņš apvainos viņu. Tieši tev būtu jāsaņem sitiens pa seju. Pareizi, un arī to reiz izdarīs Dievs. Tā tas ir. Mums ir jāatgriežas pie šī Vārda.

183 Ne tikai tas, tie ir tikai sīkumi, sīkumi. Taču, kā jūs grasāties saņemt lielas lietas, ja jūs noraidāt maziņās? Kā jūs varēsiet iemācīties algebru, ja jūs nezināt ābeci? Jūs nemākat skaitīt līdz desmit, kā jūs grasāties saprast matemātiku? Jums ir jāskā no apakšas. Jūs mēģināt būt pašā virsotnē – kāpiet šeit lejā un sāciet pareizi.

184 Šis ir īstais laiks to izdarīt, tagad, Ziemassvētkos. Tā bija Kristus dzimšana; lai Kristus piedzimst mūsos. Kas ir Kristus? Kristus ir Vārds. Cik daudzi no jums to zina? “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.”

185 Kāds man nesen pateica, pateica: “Brāli Branham, tu...cilvēki zina, ka tu esi sieviešu nīdējs.” Es neesmu. Es neesmu. Man ir neviltota mīlestība pret manām māsām. Daži vīrieši atskatīsies, uzskatot, ka jūs izskatāties skaistas ar sarkanām acīm un zaļām acīm, un apgrieztiem matiem; tā vīrieša uzskati atšķiras no manējiem. Jūs... Es mīlu to dvēseli, kas ir jūsos, kurai būs jāsatiek Dievs. Tieši to es...mana māsa Mūžībai, nevis kaut kāda seksuāla lieta šeit uz zemes, kas...

186 Cik daudzi no jums ir lasījuši par pagrimumu, par Romas krišanu? Protams. Paskatieties uz turieni – tieši tas, ko darām mēs, seksuālā pievilcība. Jaunatne ir tādā stāvoklī, kādā tā ir, tieši tas, kas mums ir šobrīd, rasu problēmas. Un jaunatni pārņem un cilvēkus un...sekss. Tieši tā, kā krita Romas impērija pirms astoņpadsmit gadsimtiem, un te nu tas atkal ir šeit starp pagāniem. Saprotat? Juceklis reliģiju vidū un pārējās lietas. Ak, kādā stundā mēs dzīvojam!

187 [Māsa izsaka vēstījumu. Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.] Āmen. Tas Kungs Dievs ir runājis. Es ticu tam.

188 Piecelsimies tagad kājās. Kad Viņš runā, mums ir laiks parādīt cieņu.

Caur Dieva žēlastību un ar Dieva palīdzību es vairāk kā jebkad agrāk esmu apņēmis stāvēt ar šo Vārdu un darīt visu iespējamo, ar Dieva palīdzību, lai atkal izcirstu ceļu uz Betlēmi, kur Betlēmes iedzīvotāji var dzert no tā Avota. Cik daudzi no jums pievienosies man, ar paceltām rokām, sakiet: “Es apsolu Dievam, ka es to izdarīšu.” Lai Dievs jūs svētī.

189 Nolieciet tagad uz brītiņu jūsu galvas, un man šķiet, ka šurp atnāks kāds brālis, brālis Džefriss. Viņš atlaidīs sanākušos, kamēr mēs nolieksim mūsu galvas lūgšanā, lūdzu. Labi, brāli.

Kāpēc mazā Betlēme?

(Why Little Bethlehem)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja sestdienas rītā 1963. gada 14. decembrī Pilnā Evaņģēlija uzņēmēju brokastīs viesnīcā “Ramada” Fīniksā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-1214 ilgst 1 stundu un 47 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2023. gadā.